Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

5 (71)

JOI, 30 IANUARIE
1969, ANUL III

Foto: SORIN DAN

1

4

ȚARA SE PREGĂTEȘTE PENTRU SĂRBĂTOAREA ALEGERILOR

Țara întreagă se pregătește pentru alegerile de la 2 martie. Ziarele, radioul, televizorul aduc zilnic mărturii de la intensa, febrila activitate politică ce se desfășoară cu acest prilej. Și revista noastră are bucuria de a se face ecoul manifestărilor sub semnul cărora se desfășoară campania electorală și astfel voi, pionierii, școlarii, atît de dornici să luați cunoștință de fiecare eveniment important pe care îl trăiește patria, urmăriți în paginile «Cutezătorilor» aspecte figurind pe agenda apropiatelor alegeri pentru sfatul suprem al țării, Marea Adunare Națională, și pentru consiliile populare județene, municipale, orășenești și comunale.

Ultimul număr al revistei noastre vă informa că au început pretutindeni adunări cetățenești în cadrul cărora sînt desemnați candidații Frontului Unității Socialiste pentru alegerile de la 2 martie. Într-o atmosferă însuflețitoare, aceste adunări au continuat, fiind propuși drept candidați ai Frontului Unității Socialiste muncitori, țărani, oameni de cultură și artă, învățători și profesori, cercetători, ingineri și medici, militari, gospodine, tineri și vîrstnici, români și din rîndul tuturor naționalităților conlocuitoare care, în acești înflăcărați ani de edificare a socialismului, și-au dăruit tot ce au mai bun, întreaga creație, energia, talentul, luptei pentru înflorirea economiei și culturii românești, ridicării bunăstării materiale și spirituale a poporului nostru.

Și iată că, dezbătînd tocmai asemenea probleme legate de etapa actuală a dezvoltării patriei, de contribuția pe care o aduc cei desemnați să fie candidații Frontului Unității Socialiste, pretutindeni la aceste adunări cetățenești se vorbește, într-un fel sau altul, și despre voi, pionierii, milioanele de copii ai României. Pentru că tot ce se înfăptuiește la noi, tot ce avem mai bun, mai trainic, mai luminos este, fără îndoială, în cea mai strînsă și mai firească legătură cu efortul poporului nostru de a vă asigura vouă o copilărie fericită, un viitor demn, prosper, fericit.

Se vorbește în adunările cetățenești și despre dezvoltarea construcțiilor de interes public, printre care, la loc de cinste, figurează școlile. Oare nu sînteți voi beneficiarii acestora? Se vorbește despre extinderea spațiilor de locuințe, astfel că numai în acest an se vor ridica 90 000 de noi apartamente. Socotiți cîte camere din aceste apartamente vor fi la dispoziția voastră. Se vorbește despre construcția de noi uzine, fabrici, institute de cercetare. Oare nu voi veți lucra mîine în uzine și institute?

Adunările cetățenești menite să desemneze candidații pentru alegerile de la 2 martie au prefăcut țara într-un uriaș dialog antrenînd întregul nostru popor. Și nu o dată, direct sau printr-o legătură atît de lesne de stabilit, este rostit numele vostru. Onorați și mîndri de acesta, vă gîndiți și voi la 2 martie ca la o sărbătoare căreia îi închinați succesele la învățătură și în activitatea pionierească.

OCTAV PANCU-IAȘI

2

3

1) Perspectivă constănțeană. 2) În fiecare toamnă, bucuria întîlnirii cu cărțile de școală, pe care elevii le primesc gratuit. 3) Mesageri obișnuiți ai ogoarelor noastre: tractoarele brașovene. 4) O nouă navă făurită la Tr. Severin.

Scrisoarea săptămînii

Flori pe catedră

Bună ziua, tovarășe profesor. Iertați-mă, știu că sînteți foarte ocupat: corectați extemporale, sau vă pregătiți să stați de vorbă cu părinții unui elev pentru a-i sfătui spre ce meserie să-l îndrume după terminarea școlii, sau răsfoiți, cu gîndul la lecția de mîine, cărți pline de înțelepciunea veacurilor. Astăzi n-o să depănăm amintiri din anii de școală, și nici n-o să vă solicităm obișnuitul interviu despre «cum ne pregătim pentru teze». Am venit, tovarășe profesor, să punem și noi un buchet de flori pe catedră, lîngă cele pe care vi le-au pus elevii dumneavoastră azi dimineață, cînd au aflat acel lucru cu care se mîndresc nespus.

Părinții lor, colegii dumneavoastră, cetățenii orașului v-au propus candidat pentru alegerile de la 2 martie așa cum, alături de atîți oameni ai muncii din cele mai diferite domenii de activitate, au fost propuși, în întreaga țară, numeroși profesori și învățători. Sîntem foarte mîndri, tovarășe profesor, că vă veți afla printre cei chemați să conducă rosturile obștești, și eu am auzit într-o recreație, de la niște copii, că de azi înainte, în clasele unde predați, nu se mai cuvine ca un elev să se mulțumească cu note mici...

Ovidiu Zotta

RADAR

Cutezătorii

Cea mai mare piață a orașului Riga (U.R.S.S.) a fost transformată, nu de mult, într-o originală «sală» de expoziție. Ea a găzduit un concurs de desene executate de copii. La un semnal, întreaga piață a fost împărțită în 300 de pătrate în care fiecare din cei 300 de concurenți — între 3 și 14 ani — și-a realizat pe loc desenele. În cîteva zeci de minute, suprafața cenușie a pieței s-a prefăcut într-un vesel mozaic de culori și fantezie. Cei mai talentați dintre participanți au fost premiați.

*

Elevii școlii din St. John (Anglia) își petrec o bună parte a timpului liber la clubul cinematografic organizat la propunerea lor. În afară de vizionarea de filme, una dintre cele mai importante activități desfășurate de membrii clubului este aceea de a-și expune opiniile în legătură cu filmele văzute. Elevii își alcătuiesc singuri programele cu filmele pe care le vor viziona, vizitează cabina de proiecție a cinematografului local și se deplasează adeseori la Londra cu scopul de a vedea filmele pe care nu le pot urmări în orașul lor.

PESTE CÎTEVA LUNI VOM SĂRBĂTORI 20 DE ANI DE CÎND PE PLAIURILE ȚĂRII RĂSUNĂ CÎNTECUL PIONIERIEI.

AMIRALII CHIMIEI SÎNT LA ÎNĂLȚIME?

DA! SPUN Cutezătorii

Gamaglobulina este un preparat farmaceutic foarte important în lupta împotriva bolilor infecto-contagioase. Datorită unui colectiv de cercetători de la Institutul «Ion Cantacuzino», condus de dr. Romulus Anton, acest preparat a fost obținut pe căi originale. Gamaglobulina românească se adaugă la cele peste 300 de sortimente de seruri și vaccinuri produse de cunoscutul institut bucureștean.

*

Și oamenii de știință din Cluj au adus pe firmamentul anului 1969 noi fapte de îndrăzneală.

A înlocui oțelul de la utilajul petrolier cu fontă pare o performanță de nerealizat. Dar iată că laboratorul filialei din Cluj al Institutului de Fizică Atomică a rezolvat această problemă dificilă. Un grup de fizicieni au demonstrat că, practic, fonta în compoziția căreia se află grafit nodular îndeplinește toate condițiile mecanice pentru a face posibilă această înlocuire, care va ieftini simțitor utilajul petrolier.

MARINARII SÎNT TOTDEAUNA CURAJOȘI?

DA! SPUN Cutezătorii

Cargoul grec «Anastasia» lupta din greu cu valurile Mării Negre. Furtuna care se dezlănțuise de mai mult timp îl aruncase pe coasta românească, în dreptul localității Agigea. Cei 28 de marinari din echipaj erau în primejdie de a-și pierde viața. La semnalele comandantului grec, de la Constanța au pornit imediat ajutoare. Luptînd cu frigul aspru, cu valurile neîmblînzite, marinarii români, cu prețul vieții, au sărit în ajutorul colegilor greci. Nava și echipajul au fost salvate. Marinarilor li s-a asigurat adăpost, hrană și îngrijire medicală. O faptă care grăiește despre curajul marinăresc, despre spiritul de solidaritate al navigatorilor noștri.

Alerta rozetela

„CUTEZĂTORII PRINTRE NOI“

Băiatul cu căciuliță albastră

În ziua aceea începuse de dimineață să ningă. Ca din pămînt apăruseră zeci de ștrengari cu căciulițe colorate. Alergau, se zbenguiau prin ploaia albă de fulgi mari și pufoși. Traversam tocmai strada îndreptîndu-mă grăbit spre un chioșc de ziare. M-am alăturat micului rînd care se formase și așteptam nerăbdător să-mi cumpăr revista. În fața mea, un băiat cam de aceeași vîrstă cu mine întinse banii, luă și el cîteva ziare și se îndreptă spre locul marcat pentru traversare, vizibil doar datorită indicatorului. Privi spre stînga și zări destul de aproape un autobuz roșu venind în plină viteză. În clipa următoare s-a petrecut totul. Un bătrîn care se afla pe celălalt trotuar a făcut doi pași, și-a pierdut echilibrul și a căzut cu fața în jos aproape de mijlocul străzii. Inima mi-a înghețat de spaimă. Autobuzul era foarte aproape, atît de aproape încît... Scrîșnetul roților a împietrit fețele trecătorilor. Dar, în clipa aceea, băiatul cu căciuliță albastră, dintr-un salt uriaș, fu lîngă bătrînul care izbutise să se ridice în genunchi și se rostogoliră amîndoi la o jumătate de metru din fața autobuzului. Toți au răsuflat ușurați. Ne-am repezit spre ei, ajutîndu-l pe bătrîn să se ridice. Băiatul s-a sculat, s-a scuturat de zăpadă, apoi, văzînd că se adună lume în jurul lui, s-a strecurat prin mulțime și a dispărut după un colț. L-am zărit și m-am luat după el. L-am ajuns.

— Cum te cheamă? I-am întrebat gîfîind.

S-a întors și mi-a răspuns scurt.

— Victor.

Cîțiva martori ai întîmplării vociferau zgomotoși arătînd cu mîinile spre noi. Dar băiatul cu căciulița albastră dispăru într-o clipă printre numeroasele blocuri ale cartierului Socola. Am încercat să-l ajung, dar mi-a fost cu neputință.

Care să-i fie numele întreg? Unde învață, unde se ascunde enigmaticul salvator cu căciuliță albastră?

Poate că, citind aceste rînduri, — căci fapta ta merită să fie cunoscută, dragă Victor — vei lăsa la o parte modestia și ne vei dezvălui tu singur misterul identității tale.

ROSENTZWEIG SORIN,
Liceul «Mihail Sadoveanu», Iași

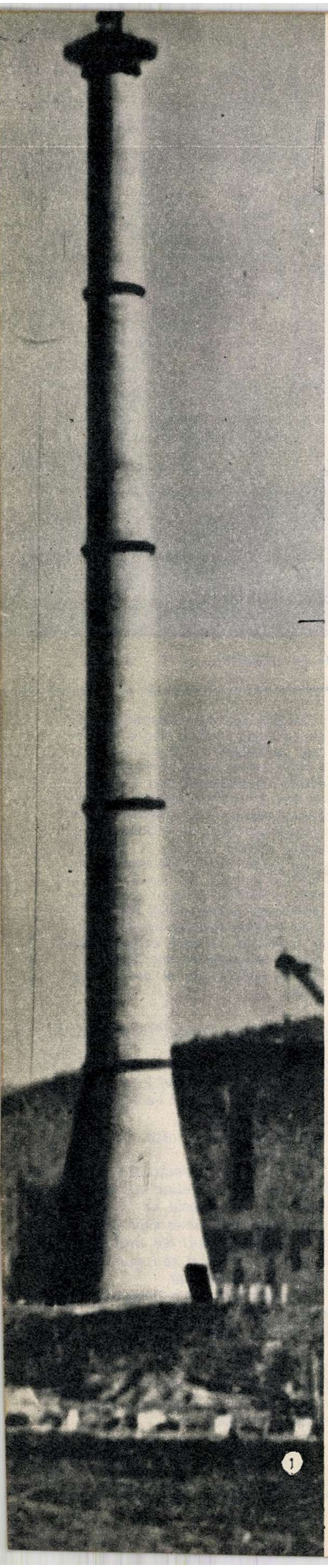

①

②

BETON DEASUPR

Printre cutezătorii Devei

Nu sintem și nu putem rămine niciodată străini de ceea ce se petrece in jurul nostru. Și mai ales atunci cind imprejur se consumă fapte și evenimente deosebite, semnificative pentru vremea de mari și esențiale prefaceri pe care o trăim. Ele ne impresionează, ne incintă ochiul și fac să ne bată inima mai tare. Dar nu numai atit. Prezența lor vie ne determină să ne gindim la viitor cu mai multă maturitate și-ndrăzneală, să ne punem intrebarea: ce trebuie să facem acum pentru ca mai tirziu să fim și noi in stare să realizăm așa ceva?

Ați aflat — toată țara știe — că in apropiere de Deva, intr-o margine de luncă de pe malul Mureșului, a fost ridicată cea mai înaltă construcție de la noi: unul dintre cele două coșuri de fum ale viitoarei termocentrale care se construiește aici. Realizat intr-un timp record — in numai două luni și citeva zile — cu cei 7 000 de m.c. de beton din «trupul» său turnați pe verticală pină la 220 de metri, el constituie un mare succes și-un motiv de indreptățită mindrie nu numai pentru cei care l-au ridicat ci și pentru noi toți.

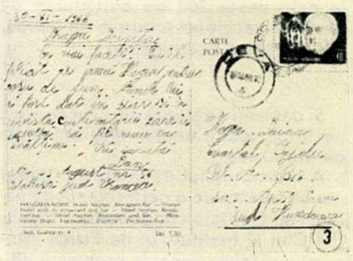

③

Am fost acolo, lingă Deva, și-am văzut coșul acesta uriaș, am urcat pină in virful lui de unde pămintul se vede ca din avion, i-am cunoscut pe constructori, am stat de vorbă cu ei și-am aflat o sumedenie de lucruri interesante din scurta dar pasionanta istorie a construcției lui. Și i-am cunoscut și pe elevii de la Școala generală din satul Mintia, aflat la vreo doi kilometri de șantier. Și nu intimplător, ci pentru că se poate spune, fără exagerare, că această construcție, inălțată sub ochii lor, i-a ajutat și pe ei să crească mai repede, mai frumos și mai mult decît dacă ea n-ar fi «răsărit» acolo...

22 august 1968. Vară, soare, căldură. Mai toți elevii din Mintia sint plecați — la bunici, in excursii, in tabere. Și cei rămași nu se dezlipesc de nisipul fierbinte de pe malul Mureșului. N-au nici un fel de griji. Se destind, infulecind pe săturate din vacanță... Pe șantier insă se petrece un lucru deosebit: se dă startul in drumul spre cucerirea celor 220 de metri pe verticală.

În jurul unei «butii» de beton de cițiva metri inălțime și c-un diametru de 12 m la bază forfotesc aproape 100 de oameni. Emoție, incordare. Inginerul Iosit Veresejan, șeful lotului, și maistrul Ioan Calman dau ultimele indicații. Constructorii fac ultimele retușuri la instalația de glisare. În lăcașurile ei vor monta tot timpul sîrmele de oțel și vor turna, neîntrerupt, ziua și noaptea, betonul. Știu cu toții că e nevoie de-un ritm de lucru foarte înalt, că vor întîmpina multe greutăți, dar că trebuie să reușească.

Un semnal. Gata! Pompele pun, în mișcare instalația care incepe să urce abia vizibil.

— Merge! Merge! Succes, băieți! Și să ne vedem cu bine la 220 de metri!...

A NORILOR

10, sau 11, sau 12 septembrie 1968. De cîteva zile la librărie e aglomerație continuă. Caietele, creioanele, gumele, tocurile sînt la mare căutare. Adriana Popa, Relu Manolache, Niculina Bexa și toți ceilalți sînt din nou împreună. Peste cîteva zile va începe școala.

— Ia uitați-vă! Cît de sus au ajuns cu coșul! Sînt formidabili oamenii ăștia!

Au trecut de 70 de metri și-au realizat și cel mai înalt ritm de înaintare din țară la construcțiile prin glisare: 4,60 m în 24 de ore. Totul merge bine. Chiar foarte bine. Sînt bucuroși, dar și puțin îngrijorați. Într-unul din birouri, la o cafea făcută în pripă, inginerii și maiștrii discută ceva foarte important. Normal ar fi ca pe la 110 m lucrarea să fie oprită și să se schimbe platforma. Coșul se tot îngustează și brațele, depărtîndu-se de zid, ar putea să nu mai reziste... Dar nici să oprești lucrul....

— Nu, n-o schimbăm. Noi am făcut-o și am calculat-o bine. O să-i mai aducem ceva modificări din mers și vom continua turnarea...

Într-adevăr, constructorii sînt formidabili.

20, sau 21, poate chiar 23 septembrie 1968. Rodica Fodor a luat prima notă. Un 10. E bucuroasă, evident. Dar nu-i numai bucuria celei mai mari note. Mai e ceva în plus. Tatăl ei, care-i zidar de mulți ani, lucrează acum la coș. I-a povestit mult despre felul în care muncesc constructorii, despre faptul că nici unul dintre ei n-a mai lucrat la o asemenea înălțime, într-un asemenea ritm. Nu le era ușor, dar nu se plîngeau. Nici ei nu-i fusese ușor. Nota zece este și ea un mic turn, o performanță de înălțime pe fila catalogului. Dar acum se bucura, pentru că avea să-i facă o bucurie tatălui ei.

12, sau 13, sau 15 octombrie 1968. O zi noroasă de toamnă. Aurel Suciu, Viorel Avram, Iosif Micușan și alți cîțiva băieți joacă mingea pe terenul din marginea satului. Deodată unul dintre ei se oprește și strigă către ceilalți:

— Ia uitați-vă la coș! E ca-n filme, băieți!

— Ce-i ca-n filme?

— Păi, unde-i platforma, unde-s oamenii? S-au... evaporat.

— Deasupra norilor sînt. Trebuie să fie grozav acolo...

Da, este grozav acolo. O priveliște minunată, unică pentru constructori. Cerul deasupra, senin, iar dedesubt norii... Și umbra coșului proiectată pe nori. Numai că bate vîntul. Acul indicator al aparatului care-i înregistrează viteza se apropie de cifra 20. Și doar la 20 de metri pe secundă regulamentul zice STOP! Dar cum să întrerupă lucrul? Nu, nu li se va întîmpla nimic. Doar sînt legați zdravăn cu centurile de siguranță.

24 sau 25, ori poate 26 octombrie 1968. Elevii care au ore nu mai ies în recreație. Cei care sînt liberi nu mai ies din casă. Afară e prăpăd. Plouă, fulgeră și tună. Ce vor fi ~~făcînd~~ constructorii? Desigur, au coborît.

Nu, n-au coborît. Împrejurul lor norii scapără, ploaia îi udă, trăsnetele cad asurzitoare. Vin chiar spre ei, ca săgeți sau mingi de foc. Dar nu le fac nici un rău. Toate intră în armătură și se duc, înghițite de pămînt. Totul a fost prevăzut din vreme. Coșul are legătură la pămînt....

28 octombrie 1968 (dată precisă): Cît au așteptat copiii această dată! Nu știau că va fi chiar 28 octombrie. Dar o așteptau. Așa că nici n-au putut să lipsească. Ar fi fost păcat. Cum, de pildă, ar fi fost păcat să pierzi prima transmisie televizată a Lunii văzută de aproape. Stau cu toții lipiți de gardul șantierului. Știu, portarul nu le dă voie să intre, că-i periculos, zice. Dar nu-i nimic. Și de-aici se vede bine.

Zeci, sute de oameni. Și toate privirile sînt îndreptate în sus. Acolo, la vîrful coșului, pe care se văd constructorii. Se vede și tricolorul, fluturat de vînt, și bradul, nelipsitul brad pe care, după un bun obicei al lor, constructorii îl pun totdeauna pe zidurile lor. Acolo, la 220 de metri deasupra pămîntului, se toarnă ultima cupă de beton. Iată, cei de sus, oamenii de pe platformă fac semne cu șepcile.

— Urraaa! Am învins! Am învins!....

— Am învins! — se trezesc strigînd și copiii aflați în preajma gardului.

Și aveau dreptate. Victoria constructorilor era și-a lor. Cum e și-a noastră, a tuturor.

Apoi... A doua, a treia, a patra zi... Au văzut la televizor, au ascultat la radio, au citit în presă. Toată țara vorbea despre constructori, despre izbînda lor. Și ei s-au bucurat. Construcția aceasta, care a impresionat atîta lume, s-a născut și a crescut sub ochii lor. Și oamenii care au ridicat-o se află acolo, în preajma lor. Și ei îi cunosc foarte bine. Și mîine, poimîine, cînd vor fi mari, și Ion Bărăianu, și Relu Manolache, și Elena Petreț, și Aurel Suciu și ceilalți colegi ai lor, chiar dacă nu toți vor reuși să ridice construcții pînă la nori și mai departe chiar, se vor strădui ca tot ceea ce vor face să fie tot așa de important, pentru ca și ei să semene cu acești oameni, ca și despre ei și despre munca lor să se vorbească la fel de frumos.

CONSTANTIN DIACONU

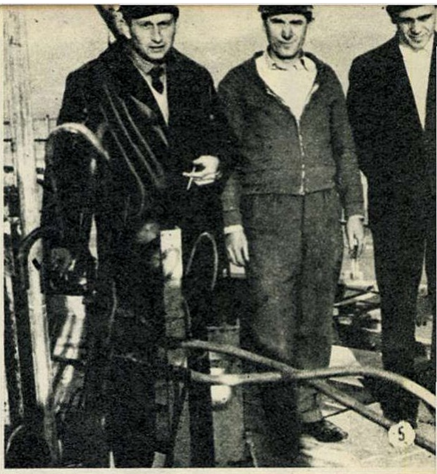

Și-acum, cu amabila contribuție a unuia dintre constructori, inginerul Ioan Hogea, un pasionat fotograf amator care în puținul său timp liber a surprins pe peliculă o mulțime de aspecte de pe șantierul termocentralei, vă prezentăm cîteva dintre ele:

1. Deși coșul are 220 de metri înălțime, am reușit să-l aducem în paginile revistei. Se-nțelege, e numai o invitație pentru a-l vedea în... mărime naturală.

2. Bucurie la 220 de metri înălțime. Ultima cupă de beton a fost turnată. Bradul și tricolorul dau culoare și solemnitate acestui moment de neuitat pentru constructori.

3. O scrisoare pe adresa lui nenea Hogea, trimisă de un nepot aflat la sute de kilometri, dar care a auzit, totuși despre terminarea celei mai înalte construcții din țară.

4. Curioși, elevii Școlii generale din satul Mintia admiră chiar și pe ceață coșul care se vede în depărtare.

5. Trei personaje principale ale acestei epoci. De la dreapta la stînga: inginerul Iosif Veresejan, **șeful lotului, maistrul** Ervin Teleghi **și inginerul** Ioan Hogea.

6: De la 60 de metri din interiorul coșului, acești zidari care-l căptușesc cu cărămidă vă transmit un cald salut de... cutezători.

Fascinația gheții.

CUPA „CUTEZĂTORII" LA PATINAJ VITEZĂ

EDIȚIA A II-A 1969

UN SPECTACOL DE-O REALĂ FRUMUSEȚE ȘI VALOARE

Și iată, am avut posibilitatea să ne convingem pentru a doua oară la... nivel republican că pentru voi gheața e fascinantă, irezistibil atrăgătoare. Și cum n-ar fi așa această apă care mai astă-vară vă oferea posibilitatea băii răcoroase și reconfortante, iar acum, solidificată de respirația iernii, dispunînd de durități de cristal, vă pune la dispoziție o oglindă strălucitoare pe care, în picioare cu acele articulații de oțel care-s patinele, puteți realiza viteze amețitoare și mișcări de balet, gustînd bucurii rare, purificate de temperatura aflată pe undeva, sub zero grade!...

Recentul Concurs republican la patinaj viteză dotat cu Cupa «Cutezătorii» *ne-a dovedit cu prisosință acest adevăr. Deși se află abia la a doua ediție, ne-am convins că această competiție se bucură de un real prestigiu.*

Pe pista patinoarului de viteză din Miercurea Ciuc *au fost prezenți 79 de patinatori între 8 și 17 ani (cu 25 mai mulți decît la prima ediție), pionieri și elevi din șapte județe ale țării, cele mai promițătoare talente ale patinajului nostru de viteză. Timp de două zile — 7 și 8 ianuarie — ei și-au disputat cu ardoare întîietatea în diverse probe și la diferite categorii de vîrstă, în limitele unei sportivități desăvîrșite, oferind spectatorilor evoluții de reală frumusețe și valoare.*

*Înfruntînd gerul aspru (s-a concurat uneori în apropierea limitei admisibile de —14°C), ei au reușit să obțină rezultate îmbucurătoare, printre care și șase re*corduri republicane *(cu cinci mai multe decît anul trecut).*

A fost o adevărată plăcere să fim martori la evoluția unui senior ca Gheorghe Varga, *care a demonstrat o măiestrie ce-l situează printre cei mai buni patinatori de viteză din țară, precum și la aceea a junioarei* Adriana Pleșan, *cîștigătoarea de anul trecut a* Cupei «Cutezătorii», *care de data aceasta a realizat un nou record republican, la 1 000 m. A fost o adevărată încîntare să-i urmărim pe cei mai mici participanți —* Derzsi Zoltan, *în vîrstă de numai 8 ani,* Goga Octavian *— 9 ani și jumătate și alții care, deși la începutul carierei lor sportive, au dat dovadă de multă hotărîre și de reale aptitudini. Și a fost o adevărată revelație să vedem cum, sub ochii noștri, un băiețel modest,* Fakt Ladislau, *în vîrstă de 12 ani, doboară unul după altul trei recorduri republicane — la 100, 200 și 300 m.*

De la cel mai mic pînă la cel mai mare, toți concurenții au meritat și au primit felicitări: cei de la Clubul sportiv «Mureșul», *cîștigătorii locului I pe echipe, și a* Cupei *«Cutezătorii»; cei din Sibiu, pentru prima oară participanți la concurs și situați pe locul IV (înaintea brașovenilor, de pildă). Cîștigătorii locurilor I individual — 4 fete și 4 băieți, precum și cîțiva recordmeni — au primit premiile oferite de către revista noastră, printre care un ceas de mînă, stilouri pixuri, albume.*

Strădiunța lor și a antrenorilor, pregătirile începute încă din vară, «pe uscat», și continuate pînă-n ajunul concursului, uneori în condiții nu tocmai corespunzătoare, s-au concretizat pe pista de gheață de la Miercurea Ciuc în evoluții frumoase, interesante. Concurenții le-au oferit specialiștilor posibilitatea să se convingă de faptul că patinajul nostru de viteză dispune de talente reale care, îndrumate cu pricepere, înconjurate cu atenție, vor fi capabile ca peste cîțiva ani să se afirme și peste hotarele țării. E tocmai ceea ce urmăresc și așteaptă de la acești tineri organizatorii competiției.

C. PĂLTINEANU

1

2

3

• • • • • • • • • • •

1. Deși nu se vede, viteza în finiș e... amețitoare.

2. În sfîrșit, diploma mult visată.

3. Sînt —14°C, totuși bucuria succesului face să înflorească zîmbetele.

CÎȘTIGĂTORII LOCURILOR I INDIVIDUAL

● 100 m copii II: fete — **Szigheti Eva,** Av. M. Ciuc — 14''8; băieți — **Fokt Ladislau,** M. Tg. Mureș — 13''0;

● 300 m copii II: fete — **Bîlc Minela,** Agr. Cluj — 40''0; băieți — **Fokt Ladislau,** M. Tg. Mureș — 35''0;

● 500 m copii I: fete — **Salade Roxana** C.S.M. Cluj — 58''8; băieți — **Coronca Ștefan,** M. Tg. Mureș — 57''5; juniori II: fete — **Szakacs Elisabeta,** M. Tg. Mureș — 62''4; băieți — **Gomboș Carol,** M. Tg. Mureș — 51''5; juniori I: fete — **Orban Ana,** M. Tg. Mureș — 66''7; băieți — **Varga Gheorghe,** Agr. Cluj — 49''3;

● 1 000 m copii I: fete — **Pleșan Adriana,** M. Tg. Mureș, 2'05''9, băieți — **Szabo Ștefan,** M. Tg. Mureș — 1'58''3; juniori II: fete — **Szakacs Elisabeta,** M. Tg. Mureș — 2'08''3; ● 1 500 m juniori II: băieți — **Simon Ștefan,** C.S.M. Cluj — 2'48''7; juniori I: fete — **Fokt Eva,** M. Tg. Mureș — 3'21''8; ● 3 000 m — juniori I: băieți — **Varga Gheorghe,** Agr. Cluj — 5'30''5.

VIORICA VISCOPOLEANU

DESPRE MOMENTUL SUPREM TRĂIT LA CIUDAD DE MEXICO

«ESTE CEVA ÎNĂLŢĂTOR, CARE MERITĂ ORICE SACRIFICIU»

Cu cîtva timp în urmă, pe cînd Viorica Viscopoleanu nu purta încă laurii de măslini ai olimpiadei, dar era totuşi cunoscută ca o redutabilă sportivă, cîţiva condeieri ai atletismului din Anglia, care văzuseră cu cîtă consecvenţă şi precizie toate săriturile ei în lungime se-ncadrau între 6,40 şi 6,60 m, au denumit-o «Lady Metronom». E cunoscută goana ziariştilor sportivi după denumirile frapante date unor mari sportivi. Penciu a fost denumit cîndva «Alexandru cel Mare», Gruia «Tunarul nr. 1 al lumii» şi aşa mai departe. Nu ştim dacă «Lady Metronom» o caracterizează şi-o exprimă mai bine pe Viorica noastră. Ştim însă altceva: că o singură dată ea a dezminţit această denumire, că o singură dată «metronomul» său interior n-a mai funcţionat ca de obicei şi una dintre sărituri nu s-a mai înscris între 6,40 şi 6,60 m. Şi asta s-a întîmplat într-o după-amiază de toamnă mexicană, cînd Viorica şi-a pierdut parcă pentru o clipă sau două greutatea şi a reuşit să mute spectaculos frontiera recordului mondial al săriturii în lungime la femei pe liniamentul 6,82 m.

Momentul supremului efort se suprapune cu acela al supremei izbînzi.

Eram acolo, la Ciudad de Mexico, martor ocular al acestei uluitoare performanţe care i-a făcut pe specialişti să amuţească şi să se frece la ochi, pe spectatori să explodeze în exclamaţii de uimire, iar pe noi, românii prezenţi acolo, să ne simţim în al nouălea cer. Într-o discuţie emoţionantă m-am trezit concentrînd o mulţime de întrebări într-una singură:

— Cine sînteţi dv., «Lady Metronom»?

O cunoşteam, ştiam bine cine e, dar Viorica a înţeles ce vreau să aflu în realitate şi mi s-a destăinuit:

— Sînt un om ca oricare altul. Chiar foarte obişnuit. Poate că unii ar fi dispuşi să-mi acorde trăsături şi calităţi esenţiale, care să mă deosebească de colegele mele de sport şi de viaţă. Eu însă nu recunosc aşa ceva. Am o prietenă care este matematician. Amîndouă sîntem perseverente, dîrze aş spune. Ca şi mine, nici ea nu renunţă niciodată la găsirea soluţiei, chiar dacă pentru asta trebuie să petreacă două-trei nopţi albe la masa de lucru. Eu lupt cu centimetrii care se lasă foarte greu cuceriţi. Ea se războieşte cu desişurile calculelor infinitezimale sau al integralelor. Ne asemănăm foarte mult... Ca oricărei fete, mi-au plăcut, pînă la o anume vîrstă, păpuşile. Apoi au început să mă atragă rochiţele frumoase, filmele interesante, cărţile bune, muzica uşoară. Dar şi... poezia recordurilor.

Viorica între prieteni (dreapta).

A fost o întrebare, dar nu singura. Acum, cînd scriu aceste rînduri, am în faţă pagina întîia din marele cotidian mexican «El Heraldo de Mexico» care, aproape în întregime, este ocupată de-un reportaj în care se vorbeşte despre marea victorie a Vioricăi noastre. În mijlocul lui se află o fotografie, un instantaneu surprinzînd momentul în care marchizul de Exeter, preşedintele J.O., îi înmînează sportivei noastre medalia de aur şi ramura de măslin ruptă din pădurea sfîntă a lui Zeus. Şi documentul acesta mă poartă înapoi, ca o fantastică maşină a timpului, reintegrîndu-mă în atmosfera acelei după-amiezi de octombrie, unică pentru Viorica şi de neuitat pentru noi.

Intrase în concursul-finală cu tendonul de la piciorul de bătaie stîlcit. O durea îngrozitor, dar a purtat, toată după-amiaza, un surîs aninat în colţul gurii. Nici Sheila Sherwood, nici Tatiana Talişeva (medaliile de argint şi de bronz) nu şi-au dat seama, nici o clipă, că adversara şi totodată colega lor călca pe vîrfuri de ace, ca un fachir. Eram uimit şi foarte curios şi n-am rezistat tentaţiei de-a afla amănunte:

— V-aţi gîndit vreo clipă să renunţaţi la disputarea finalei din pricina durerilor provocate de tendon?

— Nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Ca mulţi alţi oameni, ştiu bine cînd şi la ce pot şi trebuie să renunţ, şi cînd să merg hotărîtă înainte dacă viaţa îmi cere aşa ceva. Sînt clipe în care, indiferent de cît te costă, trebuie să rezişti. Singurul gînd în momentele acelea a fost ca nu cumva medicul nostru să-mi interzică participarea la probă. Concursul de pe «Estadio '68» era pentru mine, într-un fel, capătul unui foarte lung drum, ultimii paşi pe acest drum. Şi tocmai pe aceştia să nu-i fi făcut? Trebuia să încerc. Am renunţat la prea multe lucruri în viaţă, numai ca să pot face aceşti paşi... Şi tocmai teama că n-are să-mi reziste tendonul m-a determinat să consider prima săritură ca hotărîtoare. De aceea toate forţele mele, psihice şi fizice, s-au concentrat în acest moment. Şi-am reuşit să prind şi acel «prag de aur», de pe care am zburat 6,82 m...

— De ce n-aţi renunţat după această primă săritură-record?

— Din mai multe motive. Mai întîi, pentru că — aşa cred eu — cînd te-ai angajat într-o dispută, trebuie să mergi pînă la capăt. Dacă aş fi ieşit din concurs, puteau să se ivească două situaţii: sau ca adversarele mele să considere renunţarea mea ca un fel de «abandon» care ar fi fost posibil să le pună «aripi» la picioare, sau să se simtă desconsiderate de către mine, ceea ce ar fi avut acelaşi efect. Mi-am dat seama că trebuie să duc pînă la sfîrşit acest «război al nervilor». Am strîns dinţii şi l-am dus...

*

La cîtva timp după reîntoarcerea în ţară, pe unul dintre bulevardele bucureştene, am zărit silueta fină a Viorical. Atunci, la Ciudad de Mexico, în vîltoarea olimpiadei, uitasem să-i cer permisiunea de-a da tiparului aceste destăinuiri ale ei. Şi, între timp, mi-am dat seama că mai aveam să-i pun o întrebare. Am îndrăznit şi din nou am avut prilejul să mă conving de amabilitatea ei:

— Care consideraţi că a fost pentru dv. momentul suprem al olimpiadei?

— Atunci cînd m-am aflat acolo, sus, pe podiumul premiaţilor, după ce mi-a fost înmînată medalia de aur şi ramura de măslin. Au fost clipele în care, cu faţa la drapelele care se înălţau, ascultam împreună cu întregul stadion imnul patriei noastre. A fost ceva cu totul deosebit: tricolorul care urca mereu... acordurile grave ale imnului... În acele momente am înţeles, surprinzător de clar, că victoria nu era numai a mea, că de fapt ea era a noastră, a tuturor, era o victorie care aparţinea înainte de toate ţării mele. Şi tocmai de aceea izbînda mea era foarte mare. Mă simţeam mîndră că sînt româncă şi că reuşisem ca la aproape 15 000 de kilometri de pămîntul patriei să fac ca numele ei să fie rostit încă o dată cu adînc respect. Faptul acesta m-a emoţionat chiar mai mult decît realizarea recordului, decît primirea titlului olimpic. Este ceva înălţător, care merită orice sacrificiu, orice renunţare pentru a putea fi realizat...

O amintire de neuitat.

VALENTIN PĂUNESCU

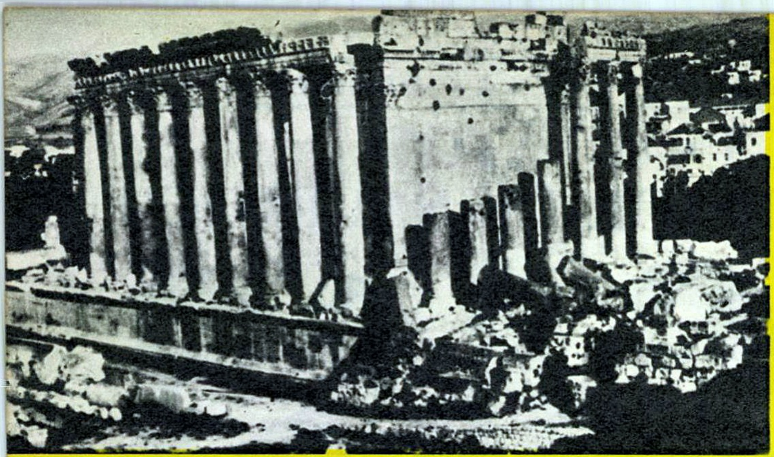

ION HOBANA

ENIGMELE CIVILIZAȚIEI TERESTRE

TERASA DIN BAALBEK

Baal, zeul fenician al Soarelui, a împrumutat numele său unei cetăți clădite cu patru milenii în urmă în regiunea Bekaa, situată între munții Libanului și Antilibanului. Spre deosebire de alte asemenea așezări, măcinate pînă la temelie de curgerea timpului, Baalbekul antic impresionează și astăzi prin măreția ruinelor sale. Mai presus de orice se află însă celebra terasă, despre care *Mark Twain* scria, în volumul «Ageamiii în străinătate»: «Ea datează de milenii, trezind uimirea și extazul călătorilor.»

Uimirea și extazul sînt întru totul îndreptățite. Închipuiți-vă o platformă cu o suprafață considerabilă, construită din blocuri măsurînd 25 m lungime, 4 m lățime și înălțime și cîntărind aproximativ 1 000 de tone fiecare!... 316 la număr, ele au fost așezate în rînduri suprapuse, prilejuindu-i istoricului francez Ernest Renan o caracterizare de o metaforică exactitate: «construcția cu cele mai mari cărămizi din istoria omenirii». În cariera de unde au fost extrase aceste «cărămizi», aflată la o distanță de circa un kilometru, a fost abandonat un paralelipiped de 24 × 4,60 × 4,60 m — cel mai mare bloc de piatră tăiat vreodată pe Pămînt. Botezat de localnici «Hadjar-el-Guble» («Piatra Sudului»), el cîntărește cam 2 000 de tone. Ca să-i apreciați mai bine proporțiile gigantice, comparați-l cu omul-furnică de pe fața superioară.

«Toate acestea există, dar întrebarea este cum au ajuns acolo», continuă *Mark Twain*, în textul citat. Răspunsul trebuie să țină seama de faptul că, în acea vreme, scripetele nu fusese încă inventat. Nu exista nici măcar roaba. Iar cei care se referă la rampele înclinate și la săniile-balansoar ale constructorilor de piramide, uită

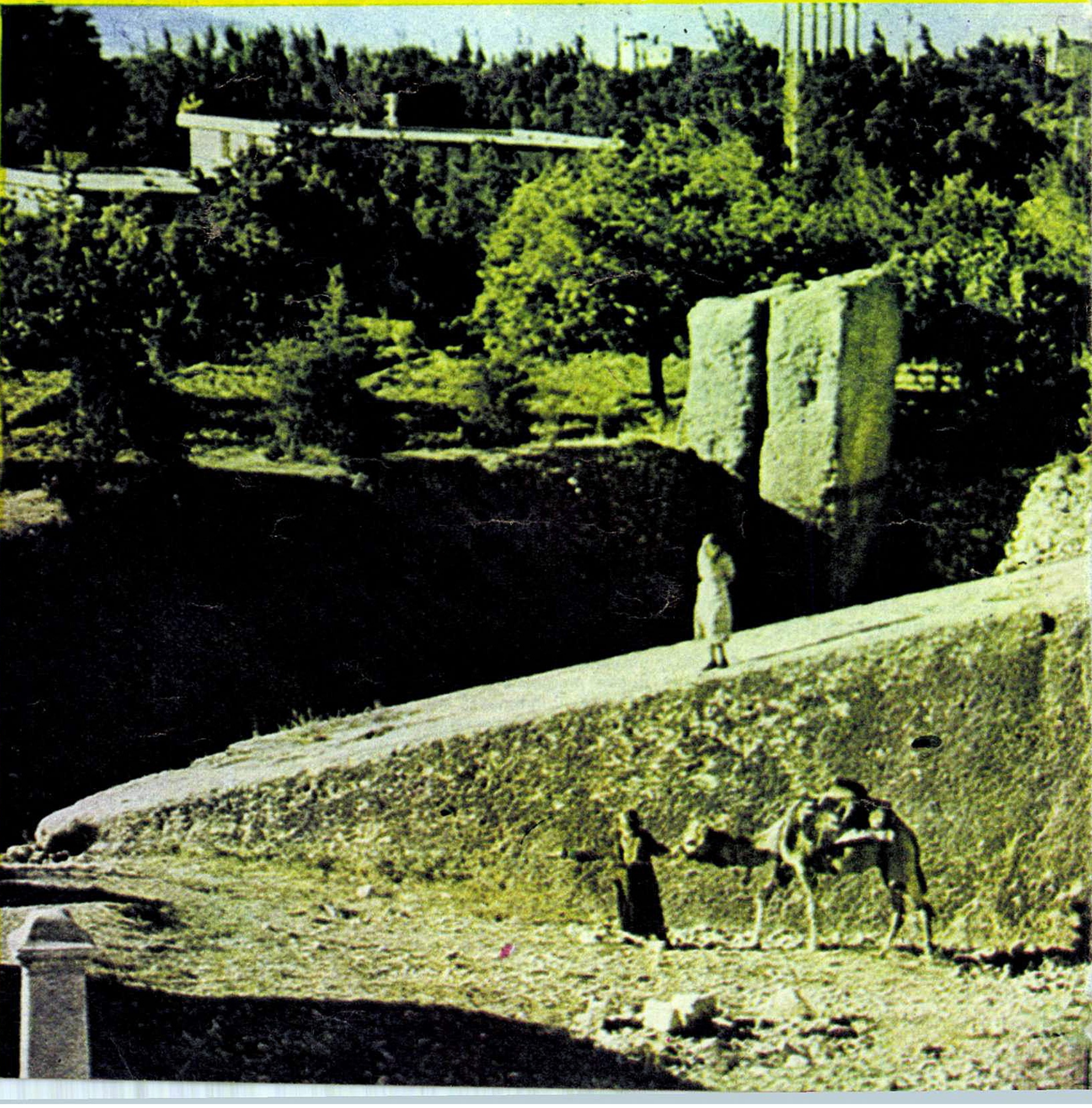

că terasa a fost clădită nu pe cîmpiile Egiptului faraonic, ci pe un teren accidentat, unde nu era posibilă folosirea, în mod constant şi simultan, a peste 10 000 de oameni. (Atît ar fi fost necesar pentru a transporta, de pildă, «Piatra Sudului» de la carieră pînă la terasă.)

«S-ar părea că o rasă de uriaşi a locuit, cu mult timp în urmă, în Baalbek», încheie *Mark Twain*. Poate că aceste cuvinte ascund un sîmbure de adevăr, chiar dacă e vorba nu de dimensiunile fizice ale constructorilor terasei, ci de cunoştinţele şi mijloacele de care dispuneau. Dar cine erau «uriaşii» de acum 4—5 milenii?...

Partizanii ipotezei existenţei civilizaţiilor străvechi de un înalt nivel tehnico-ştiinţific ne propun o explicaţie seducătoare: terasa din Baalbek este opera unor constructori originari din Atlantida. Profesorul *M. Agrest*, cunoscut om de ştiinţă sovietic, este de altă părere. El invocă un pasaj din manuscrisele de la Marea Moartă (situată în apropierea graniţelor Libanului!), care se referă la «oameni veniţi din cer şi alţi oameni luaţi de pe Pămînt şi duşi în cer...». În concepţia lui, ciclopicele blocuri de piatră ocrotesc un mesaj deosebit de important, adresat de extratereştrii descinşi în mijlocul triburilor primitive acelor oameni ai viitorului care vor fi în stare să ajungă pînă la el... S-a formulat şi supoziţia că imensa platformă ar fi slujit drept pistă de aterizare şi decolare a cosmonavelor.

Enigma rămîne deocamdată, întreagă. Dar omul nu acceptă sfidarea Necunoscutului decît pentru a învinge. Peste un an, sau peste un deceniu, de la Baalbek va porni o punte sigură către trecut sau către nemărginirea Cosmosului.

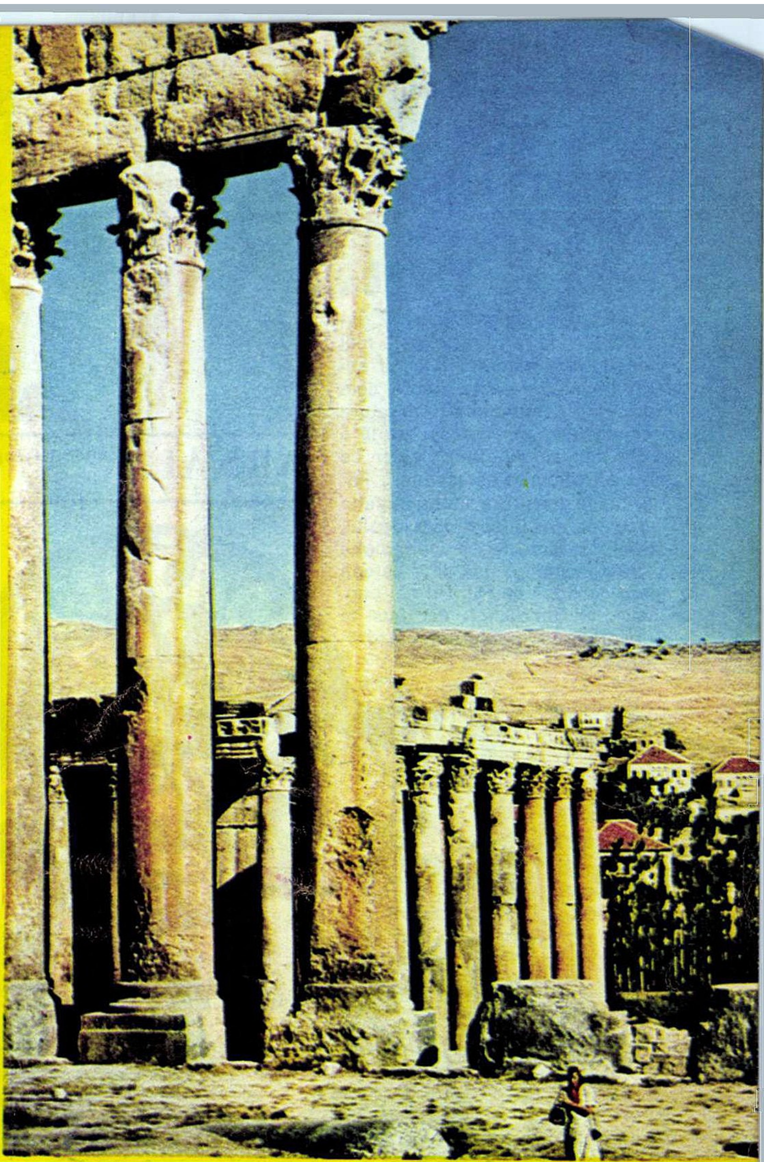

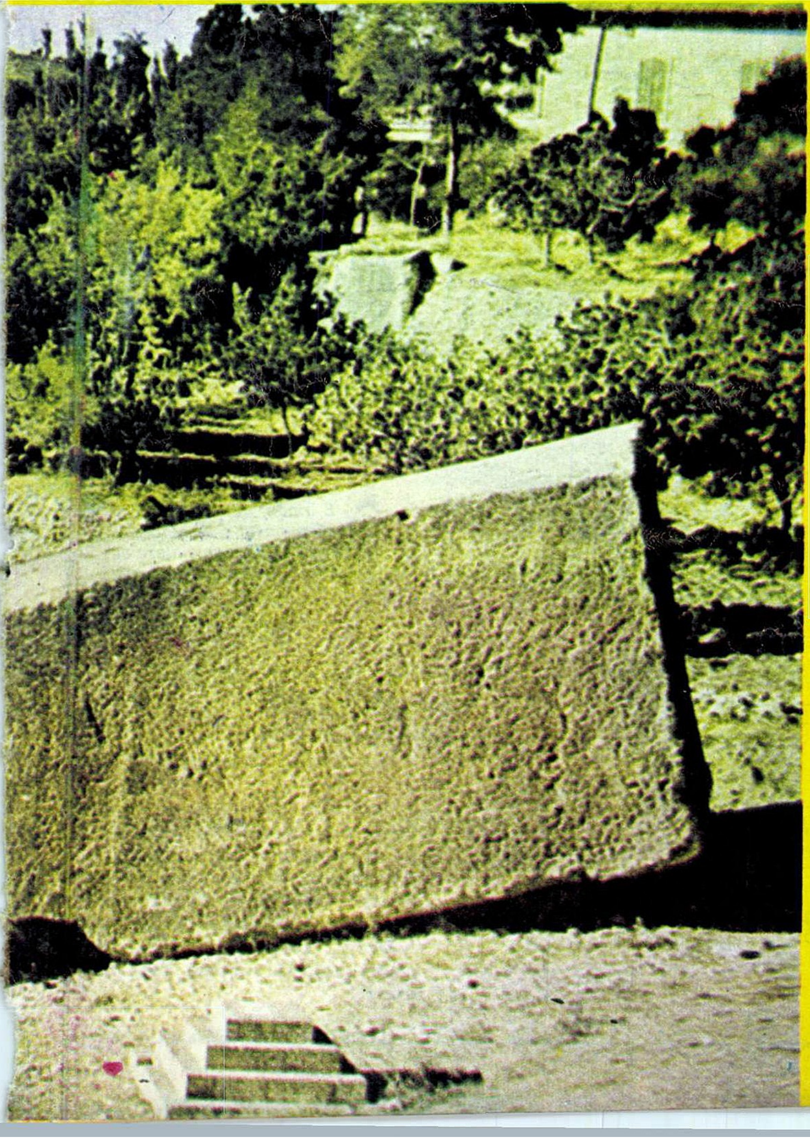

Pif ȘI PRIETENII SĂI ÎN VIZITĂ LA Cutezătorii

O vizită la redacția «Vaillant» din Paris, 126 rue de la Fayette, este mai mult decît fermecătoare. Aici te afli doar în împărăția unora dintre cele mai îndrăgite personaje din literatura și desenul destinate copiilor de la 5 la 95 de ani, adică tuturor celor ce reușesc să rămînă veșnic tineri, păstrîndu-și, pe deasupra anilor, sufletul și mintea larg deschise în fața jocului, a purității, a fanteziei, a miracolului vieții. Se deschide o ușă și te-aștepți să apară de după ea Pif. Pif cel bun, cel naiv, cel îndrăzneț, cel pus în permanență în încurcătură de năzdrăvăniile prietenului său cu nume atît de sonor, Hercule. S-aud pași pe sală și crezi că îndată va da năvală în cameră Totoche cu prietenii săi. În aer plutește fantoma lui Arthur... Vrînd-nevrînd, redactorii au împrumutat cîte ceva din sufletul acestor personaje, sau ei au dat ceva din sufletul lor acestor eroi plini de farmec. Nu știi, simți doar că pe aceste fete și pe acești băieți prietenoși parcă i-ai mai văzut undeva, parcă le-ai mai vorbit. Mai ales cînd îți scot din sertar ultimul număr din revista «Cutezătorii» și-ți spun cu bucurie: iată o revistă frumoasă!

Discutăm. Ne cunoaștem mai bine. Trebuie să fie foarte interesant în redacția «Cutezătorii». Bineînțeles, din moment ce, prin bunăvoința autorilor lor, Pif, Arthur, Gai-Luron, Totoche și prietenii săi s-au decis să ne întoarcă vizita în paginile de față.

— Bună ziua, cutezătorilor!

— Bonjour, Pif! Gai-Luron are dreptate. Viața este frumoasă. Este foarte frumoasă! Te vor convinge de acest lucru și prietenii «Cutezătorilor» care, sînt sigur, au devenit din acest moment și prietenii voștri.

Petre Ghelmez

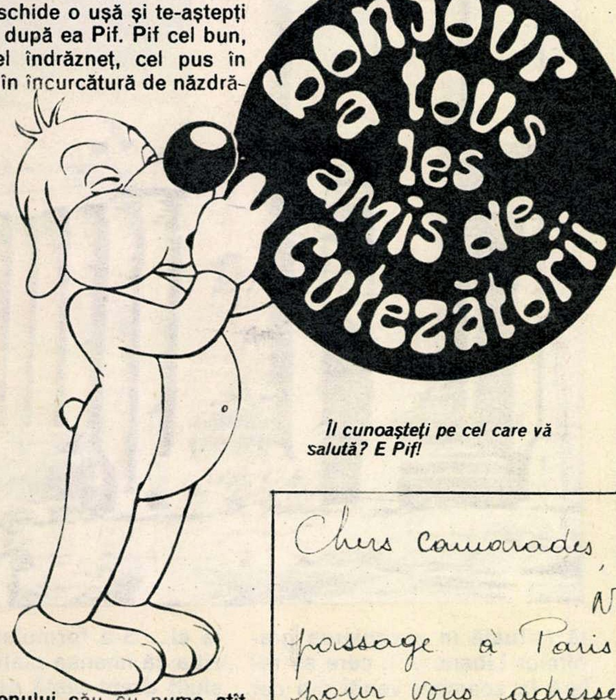
bonjour à tous les amis de Cutezătorii

Îl cunoașteți pe cel care vă salută? E Pif!

ARNAL sau miracolul copilăriei veșnice.

TABARY sau inventivitatea care nu cunoaște limite.

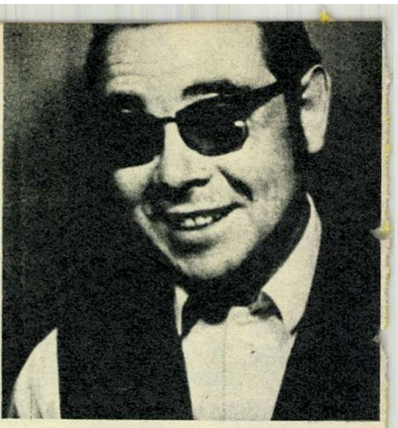

GOTLIB sau cum poți deveni înțelept zîmbind.

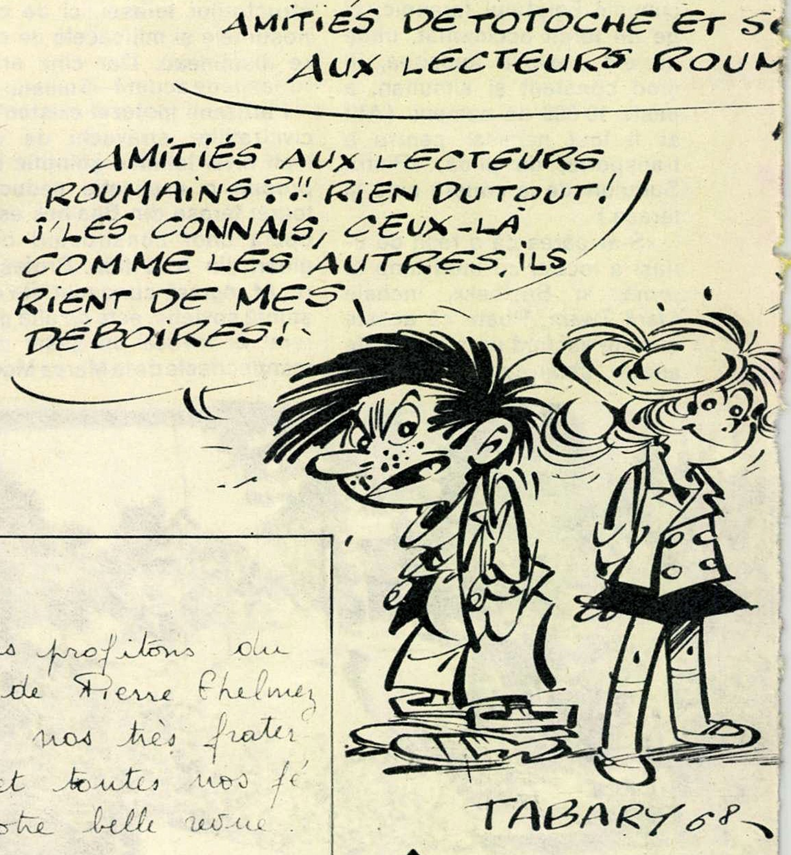
AMITIÉS DE TOTOCHE ET S
AUX LECTEURS ROUM
AMITIÉS AUX LECTEURS ROUMAINS?!! RIEN DU TOUT! J'LES CONNAIS, CEUX-LÀ COMME LES AUTRES, ILS RIENT DE MES DÉBOIRES!
TABARY 68

E rîndul lui Totoche, al prietenilor lui și al autorului Tabary să vă încredințeze de simpatia pe care v-o poartă!

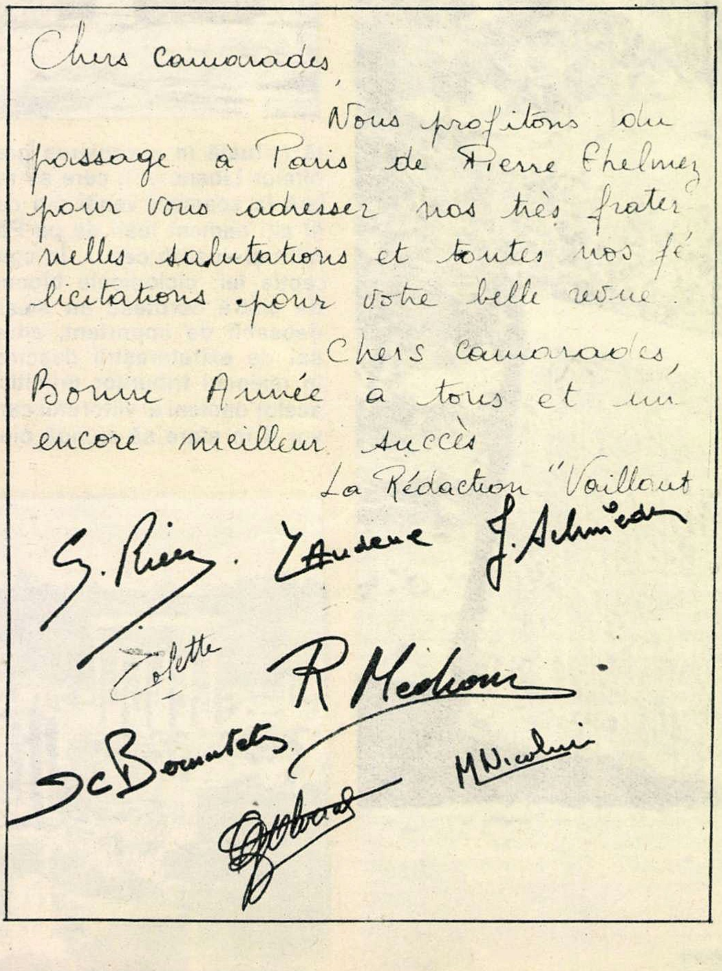

Chers camarades,

Nous profitons du passage à Paris de Pierre Ghelmez pour vous adresser nos très fraternelles salutations et toutes nos félicitations pour votre belle revue.

Chers camarades,

Bonne Année à tous et un encore meilleur succès

La Rédaction "Vaillant

G. Rieu

Colette

MNicolini

DRAGI TOVARĂȘI,

Profităm de trecerea prin Paris a lui Petre Ghelmez pentru a vă adresa saluturile noastre frățești și toate felicitările noastre pentru frumoasa dumneavoastră revistă.

Dragi tovarăși, tuturor la mulți ani, și succese tot mai mari!

REDACȚIA «VAILLANT»

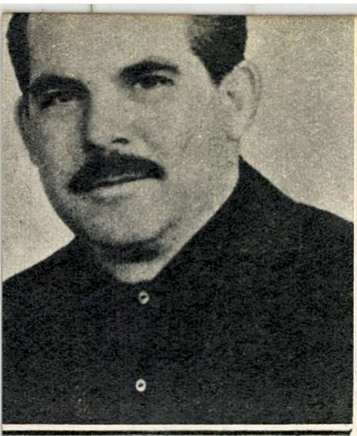

EZARD sau necesitatea dreptății.

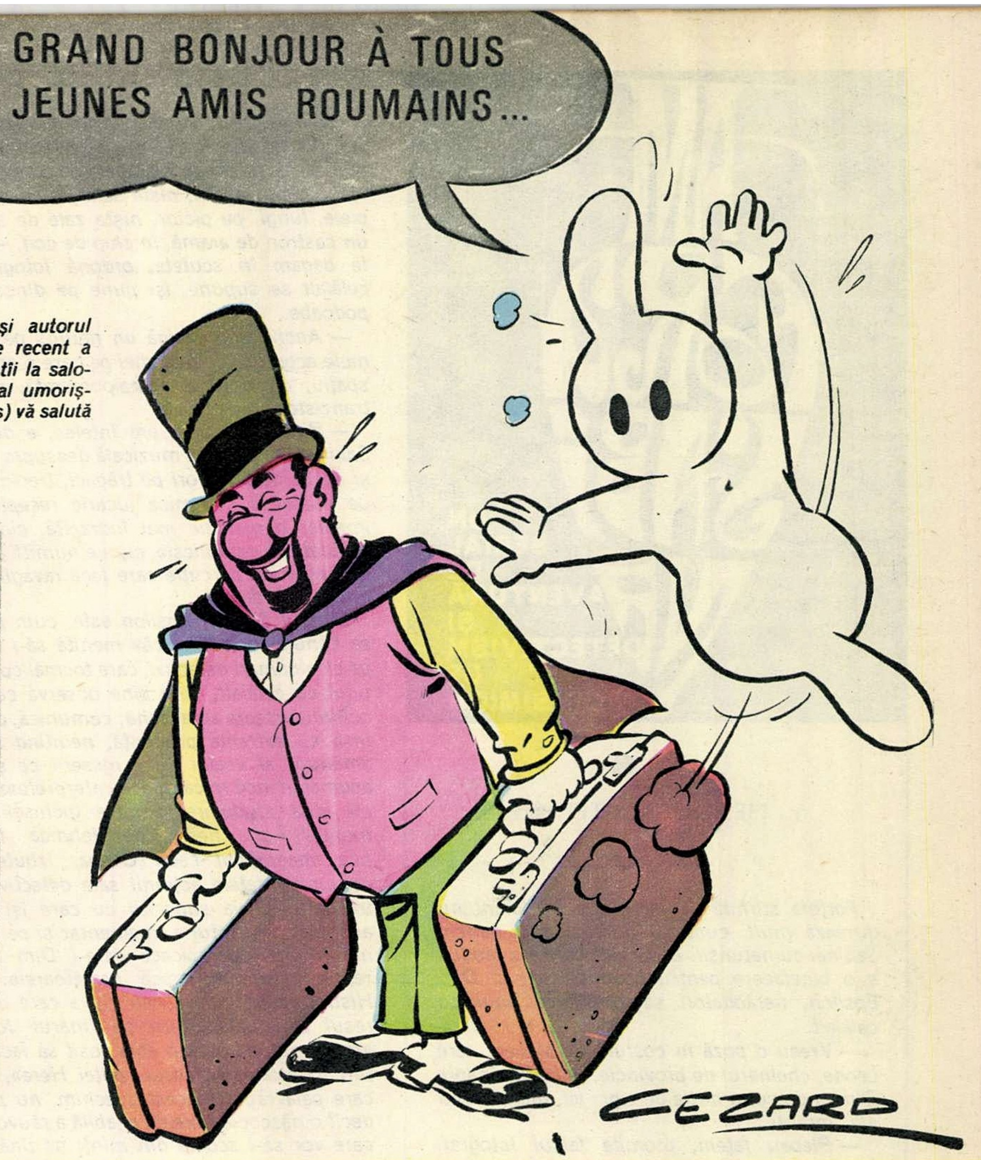
UN GRAND BONJOUR À TOUS LES JEUNES AMIS ROUMAINS...
CEZARD

Bunul Arthur și autorul său, Cezard (care recent a obținut premiul întîi la salonul internațional al umoriștilor de la Bruxelles) vă salută cu prietenie

LE JOURNAL DE
Riquiqui
le petit ours
NOËL

LE JOURNAL DE
Roudoudou
le joyeux cabri
NOËL
RX-18

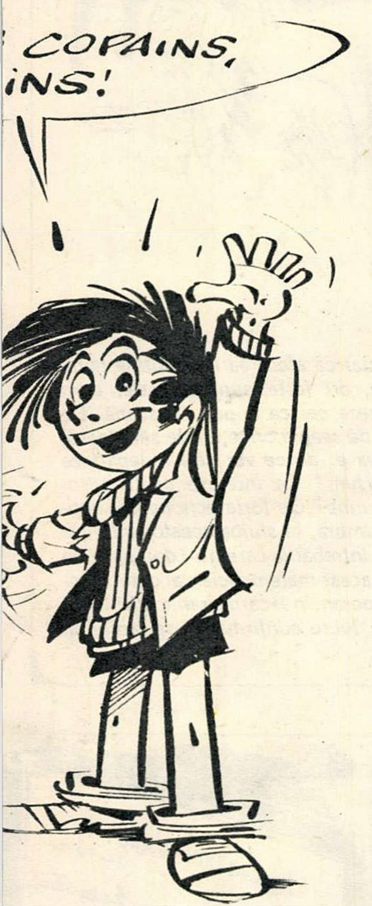
COPAINS,
INS!

Cățelul filozof Gai-Luron și realizatorul său, caricaturistul Gotlib, transmit un cald salut tuturor prietenilor români. Ai dreptate, Gai-Luron, viața e într-adevăr frumoasă!

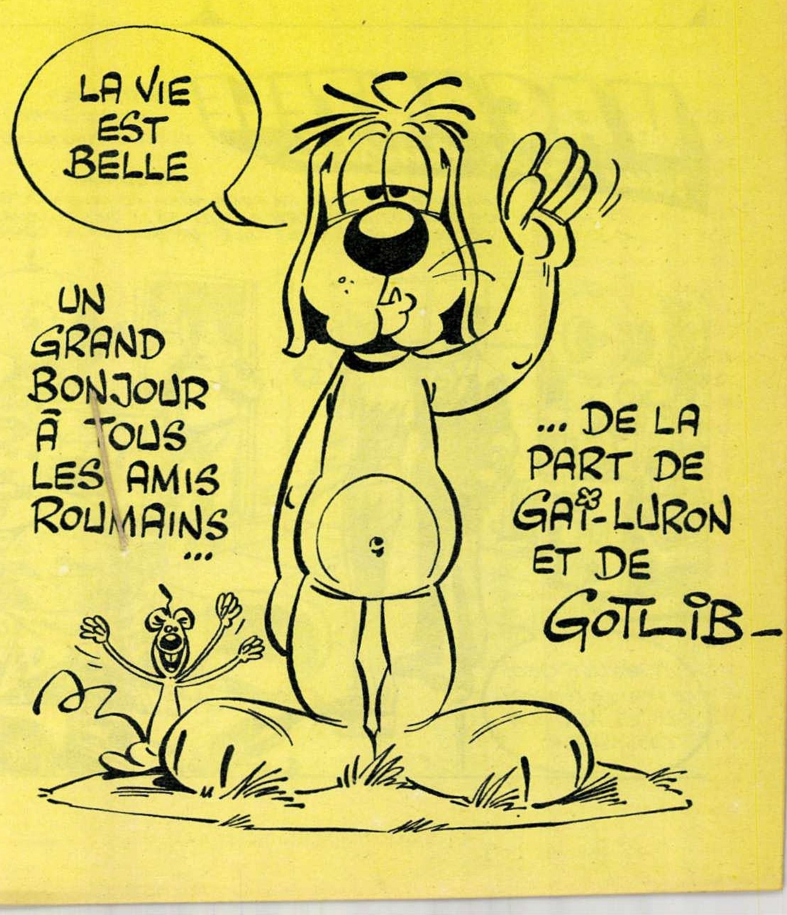
LA VIE EST BELLE
UN GRAND BONJOUR À TOUS LES AMIS ROUMAINS...
... DE LA PART DE GAI-LURON ET DE GOTLIB -

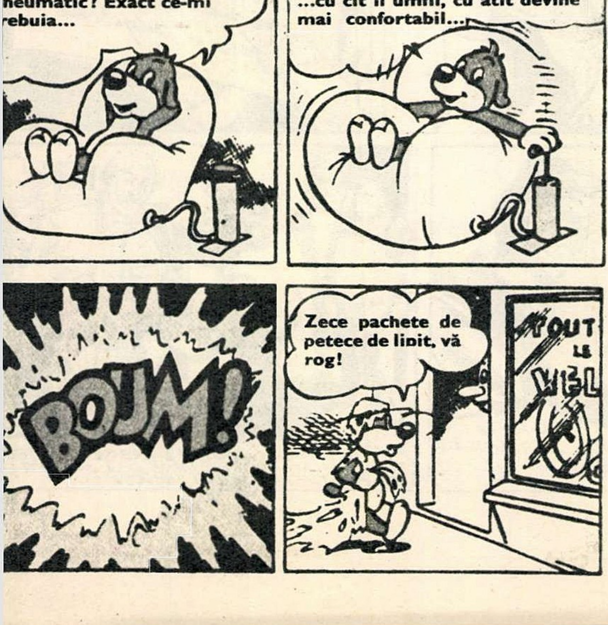
neumatic? Exact ce-mi rebuia...
...cu cît îl umfli, cu atît devine mai confortabil...
BOUM!
Zece pachete de petece de lipit, vă rog!
TOUT LE

UN FOTOLIU FOARTE, FOARTE CONFORTABIL!

AMFORA SABINĂ

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ȘI
DETECTIVISM
DE
POP SIMION

●

5. MESAJUL ZEITEI HERA

●

Forfota stîrnită de fotograful ambulant nu durează mult, cum nu durează nici dansul Sabinei cu netunșii. Zăpăceala care s-a produs e o binefacere pentru Leon Gaspar și Dim Epsilon, nerăbdători să comunice unul cu celălalt.

— Vreau o poză în costum de plebeu, cere Leone, chelnerul de provincie, fluturînd înspre Dimos-grecul o hîrtie de cinci lei, prețul pozei «la minut».

— Plebeu fațem, promite falsul fotograf, vorbind ca grecii, cu țe-ți; dintr-o mișcare desfășoară în fața lui Leone costumul solicitat, mai exact un soi de fustanelă pe care o purtau războinicii romani; niște sandale cu nojițe de piele, lungi, pe picior, niște zale de sîrmă și un castron de aramă, în chip de coif. — Acum te bagam în scutețe, ordonă fotograful și celălalt se supune, își pune pe dînsul acele podoabe.

— Anche una! strigă un netuns peste ultimele acorduri ale melodiei pe care o aruncă în spațiu, cu o furie nemaipomenită, pistolul-tranzistor.

— Bine, încă una, am înțeles, e de acord Sabina; înalță arma muzicală deasupra capului și apasă de două ori pe trăgaci, trecînd astfel pe postul II, iar mica jucărie recepționează imediat o melodie mai îndrăcită, cîntată de astădată de «phönicși», cum e numită pe scurt orchestra de percuție care face ravagii în rîndurile tineretului.

Dansul Sabinei Epsilon este, cum probabil se bănuiește, o «mască» menită să-i acopere pe cei doi mari detectivi, care tocmai comunică unul cu celălalt, cum bine observă cu coada ochiului isteața amazoană; comunică, desigur, însă cu extremă prudență, neuitînd nici un amănunt al acelor false meserii ce și le-au asumat în mod trecător și le interpretează acum cu atîta strălucire. Printre dichiseli, moșmondeli și chestii de tehnică fotografică, magnificul Leon Gaspar izbutește sa comunice datele acțiunii sale detectiviste și, totodată, cîteva supoziții cu care își începe ancheta; deși totul e fragmentar și pe nepusă masă, omul perspicace care-i Dim Epsilon reține esențialul, adică următoarele: că la Histria există cineva sau cițiva care au interesul să-l îndepărteze pe tînărul Joachim, arheolog bucureștean abia sosit să facă săpături în cetate. «Mesajul zeiței Hera», despre care pălăvrăgește acest Joachim, nu poate fi decît o născocire șireată și abilă a răuvoitorilor care vor să-l scoată din minți pe tînărul om

de știință. E clar că afacerea nu conține taine de nepătruns, ori forțe supranaturale, cum vor să insinueze cei ce o pun în scenă. De atîta lucru își dă seama orice minte sănătoasă, lucidă. Chestia e: de ce vor să-l îndepărteze pe acest Joachim? Ce interese poate stîrni acest loc cu ruine? Ce forțe acționează, deocamdată din umbră, în slujba acestor interese obscure? Iată întrebările care nu-i dau pace lui Leon Gaspar, acest matematician al detectivismului contemporan, în al cărui craniu sfîrîie fără îndoială ideile, lucru confirmat și de faptul că

VACANȚELE unui tînăr liniștit

POVESTIRE DE
OVIDIU ZOTTA
DESENE: PUIU MANU

REZUMAT

BANDIȚII REUȘESC SĂ PUNĂ MÎNA PE INVENTATORUL GEO MARTIN, PENTRU A-L SILI SĂ LE DESTĂINUIASCĂ SECRETUL INVENȚIEI SALE – UN NOU TIP DE COMBUSTIBIL.

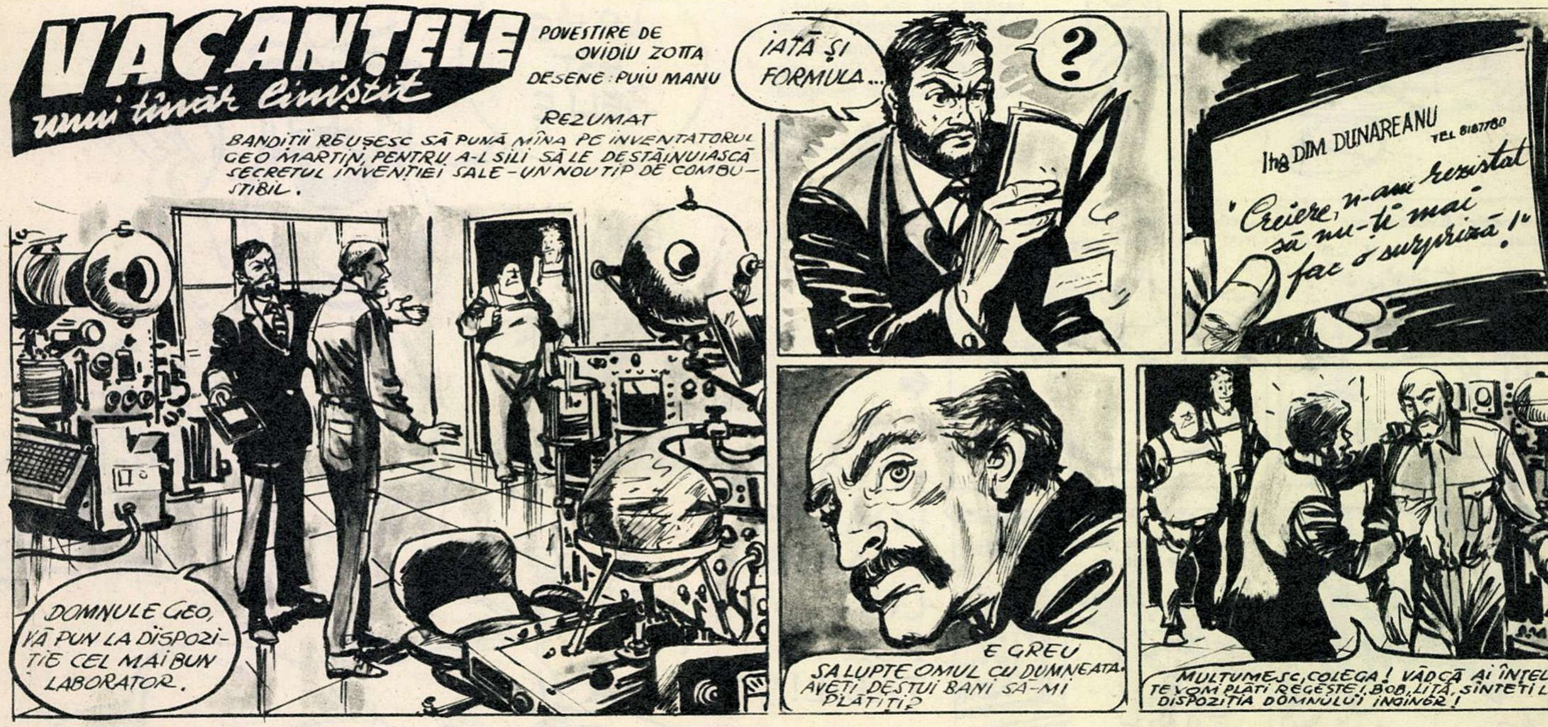
IATĂ ȘI FORMULA...
?
Ing. DIM DUNAREANU
TEL 8187780
„Creiere, n-am rezistat să nu-ți mai fac o surpriză!"
DOMNULE GEO, VĂ PUN LA DISPOZIȚIE CEL MAI BUN LABORATOR.
E GREU SĂ LUPTE OMUL CU DUMNEATA. AVEȚI DESTUI BANI SĂ-MI PLĂTIȚI?
MULȚUMESC, COLEGA! VĂD CĂ AI ÎNȚEL
TE VOM PLĂTI REGEȘTE! BOB, LIȚĂ, SÎNTEȚI L
DISPOZIȚIA DOMNULUI INGINER!

își șterge într-una chelia pistruiată cu batista roșie, de docher. Aceleași întrebări îl frămîntă și pe enigmaticul Dim Epsilon, care își roade coada scurtă a pipei sale cu bulb, din care nu iese nici un firicel de fum.

— Vreau să-l cunosc pe Joachim, îi spune Dim Epsilon detectivului, vorbind cu glas jos și protejîndu-și spusa cu castronul acela care ține loc de coif al legiunilor romane.

— Nimic mai ușor, zice Leon Gaspar, cuprins de febrilitatea pe care i-o dă debutul fiecărei acțiuni. — Nimic mai ușor, dragul meu. Joachim e chiar tînărul de colo, și ca să-l marcheze mai bine pe insul la care se referă, chelnerul îmbrăcat plebeu sare în picioare cu o sprinteneală de invidiat și, în doi timpi și trei mișcări, se află lîngă un tînăr de aproximativ douăzeci și doi—douăzeci și trei de ani, îmbrăcat în trening bleumarin, căruia i se adresează astfel:

— Fii bun, tinere, și mă ajută să-mi scot zalele astea.

Tînărul în trening bleumarin îl ajută, într-adevăr, descheie, cataramă cu cataramă, țesătura metalică ce îl cuprinde pe falsul chelner; lucrează atent, modificîndu-și poziția după neastîmpărul celui pe care îl eliberează de păcătoasele zale, cînd față, cînd profil, lucru ce nu-i scapă lui Dim Epsilon, care declanșează de cîteva ori aparatul de fotografiat.

— Mersi, tinere, mulțumește respectuos Leon Gaspar, neuitînd să se și prezinte cu această ocazie: — Numele meu e Leone. Sînt ospătar «La hanul Burebista», mă rog frumos.

— Încîntat. Sînt Joachim Gurămică, îi răspunde tînărul cu aceeași politețe, înclinîndu-se puțin.

Așa îl cheamă, Joachim Gurămică, însă colegii de facultate l-au numit, simplu, Joo. A fost șef de promoție acest Joo, un absolvent strălucit, i s-a prezis o carieră strașnică la facultate. Dar el a ales provincia, terenul, cercetarea, săpăturile, tocmai pe cînd colegii lui se băteau pentru a rămîne în Capitală. Originea lui țărănească nu s-a dezmințit, deoarece Joo a vorbit comisiei universitare așa: «Eu nu mă despart de pămînt, de țărînă, de natură; nu vreau să fiu prizonierul orașelor. Am intrat în ele doar pentru a-mi acumula cunoștințe. În rest, mă interesează alcătuirile mari ale lumii, straturile geologice, vîrstele universului, stelele, galaxiile, sutele de mii de ani lumină, sutele de mii de ani inteligență. Catastrofele universului se acopăr de iarbă. Eu mi-am luat misiunea să ridic straturile de iarbă, să trezesc din somn civilizațiile anterioare. Îmi caut străbunii...»

Nu, inexact. De alaltăieri Joo, acest poet al adîncurilor, nu mai caută nimic. Șarlatanii au băgat spaima în el și tînărul arheolog s-a prostit de tot, crede că a zărit cine știe ce divinitate arhaică, spune în dreapta și în stînga că el se află, noapte de noapte, la orele douăzeci și trei și șapte minute, în fata unui mesaj al zeiței Hera. Se află, bietul, în fața propriei sale neghiobii. Va scăpa de ea, se înțelege, cum scapi de o boală trecătoare. Dar trebuie descoperiți răufăcătorii, iar aceștia pot fi — la urma urmei — chiar printre curioșii adunați, ca la circ, pe lîngă cortul lui Dimos-grecul.

— Basta ragazzi! exclamă Sabina (ceea ce înseamnă, știe orice copil, «gata băieți, s-a isprăvit.») și, imediat, pune capăt dansului în care se antrenase, oprind, totodată, urletele care se revărsau din pistolul său muzical.

Este timpul să se isprăvească această veselie fără rost; cei doi mari detectivi au și stabilit, se pare, un plan de bătaie și expediția lor secretă va începe în timpul cel mai scurt. Amazoana este extrem de nerăbdătoare să fie pusă imediat în temă, să acționeze, ceea ce se va întîmpla peste numai cîteva ore, adică înainte de miezul nopții, la orele douăzeci și trei și șapte minute fix, cînd demarează «operațiunea Histria-S.D.G.», în care cititorul va recunoaște inițialele celor trei detectivi simpatici.

(Va urma)

AGENDA MINITEHNICUS

O carte pentru minitehnicieni

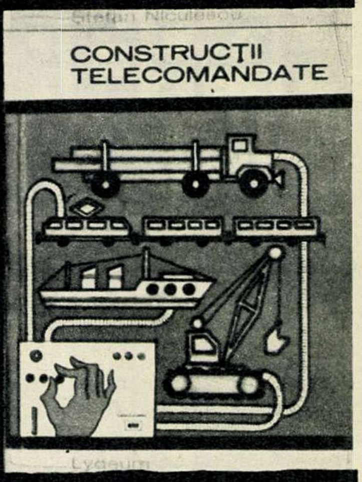

Un automobil, un tren, un tren aerian, un excavator... Toate acționate de la distanță prin telecomandă. Jucării? Și da, și nu. Jucării poate, pentru că sînt de proporții miniaturale. Totodată însă fiecare din construcțiile cuprinse în cartea colaboratorului nostru Ștefan Niculescu își găsește un corespondent în realitate. Poate că cel care construiește azi micul tren aerian va face parte mîine din echipa de ingineri sau tehnicieni care va construi un tren aerian aievea. Pentru că, deși obiectele sînt mici, principiile se păstrează.

«Construcțiile telecomandate» sînt o piatră de încercare pentru orice îndrăgostit al tehnicii. Mecanicul, electricianul, lăcătușul, toți concură la construcțiile cuprinse în carte.

De aceea cartea «Construcții telecomandate» de Ștefan Niculescu nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui minitehnician, nici unui grup minitehnicus, nici unui cerc tehnic.

A.W.

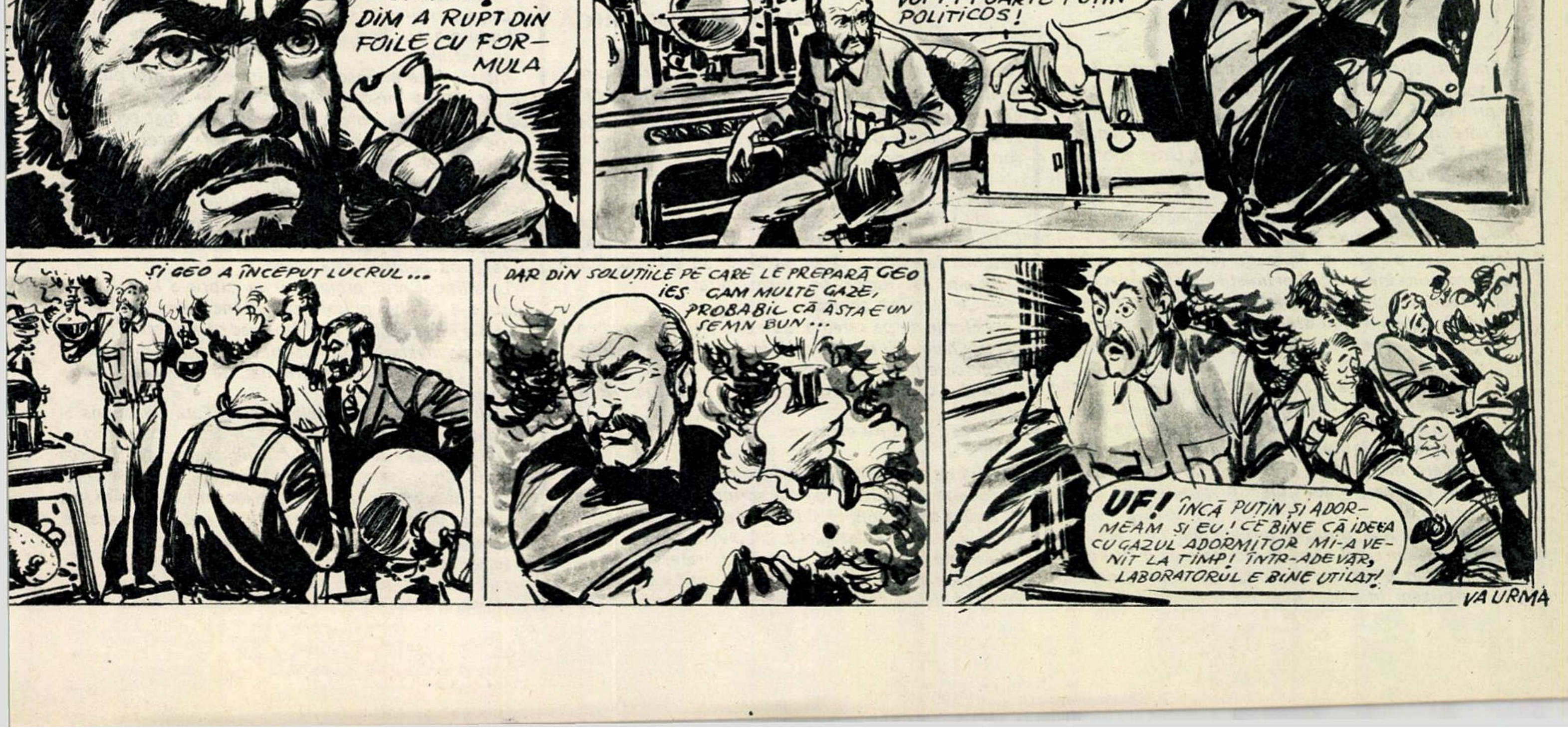

AH, IAR AM PIERDUT! DIM A RUPT DIN FOILE CU FORMULA
VA TREBUI SĂ TE DESCURCI CU AJUTORUL MEMORIEI, ALTMINTERI VOI FI FOARTE PUȚIN POLITICOS!
ȘI GEO A ÎNCEPUT LUCRUL...
DAR DIN SOLUȚIILE PE CARE LE PREPARĂ GEO IES CAM MULTE GAZE, PROBABIL CĂ ASTA E UN SEMN BUN...
UF! ÎNCĂ PUȚIN ȘI ADORMEAM ȘI EU! CE BINE CĂ IDEEA CU GAZUL ADORMITOR MI-A VENIT LA TIMP! ÎNTR-ADEVĂR, LABORATORUL E BINE UTILAT!
VA URMA

O ÎNTÎMPLARE APROAPE NOSTIMĂ

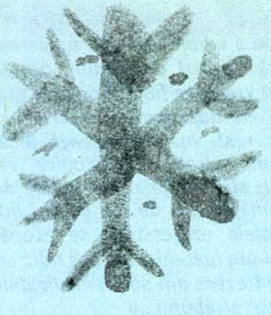

schiță de
COSTACHE ANTON

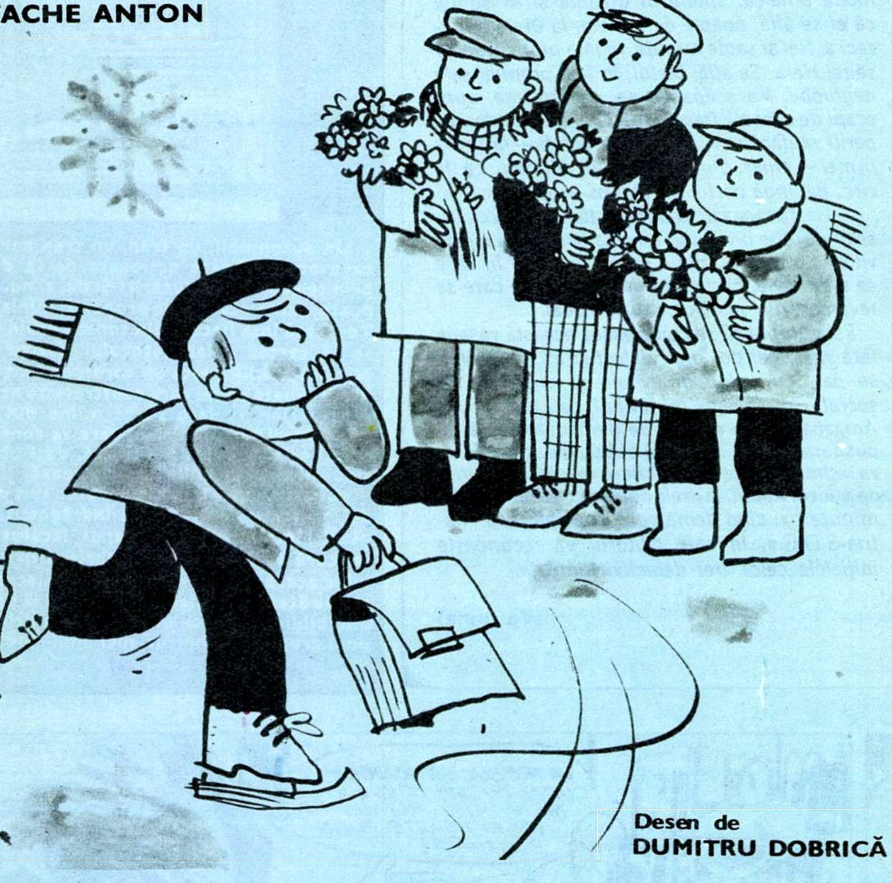

Desen de
DUMITRU DOBRICĂ

Era o zi strașnică. Dimineața ninsese puțin. Acum era soare, era cald, și-n aer se simțea miros de apă și de primăvară. După o clipă zburam pe patine în direcția pe care mi-o arătase Georgel. Strada era lungă și dreaptă. Patinele lunecau fără zgomot. Lipsa zgomotului m-a făcut o clipă să cred că stau pe loc. Chiar așa. Aveam senzația că stau pe loc, iar casele, copacii, stîlpii felinarelor veneau în întîmpinarea mea ori treceau pe lîngă mine cu viteză, așa cum ar trece un tramvai sau o mașină. Aproape fără să știu cînd și cum, am ajuns într-un cartier liniștit și cu totul necunoscut. Vreau să spun că nu-mi călcase piciorul pe-aici niciodată. Străzile erau drepte, curate, cu multe spații verzi, acum acoperite cu zăpadă, iar blocurile păreau niște cuburi colorate.

În capătul străzii am zărit trei băieți, fiecare cu cîte un buchet de flori în mînă. Unul din ei m-a văzut, le-a spus ceva și celorlalți doi și-au început tustrei să-mi facă semne prietenoase. Cînd am ajuns aproape, băiatul care mă văzuse primul a întrebat:

— Ce-i cu tine, Modestule? Ai promis ieri că nu mai întîrzii.

Făcînd cea mai grozavă piruetă din cîte făcusem vreodată, m-am oprit exact la jumătate de metru de ei. O clipă i-am privit, de ce n-aș recunoaște, derutat. Nu-i văzusem în viața mea. Pe nici unul! Îmi erau complet străini. Totuși întîmplarea mi se părea aproape nostimă. N-avea nici un rost să încep cu tot felul de explicații, că eu nu sînt eu, adică nu sînt cel care cred ei că aș fi, că la mijloc e o confuzie și așa mai departe. Am întrebat neîncrezător:

— Și ce, am întîrziat?

Băiatul care mă văzuse primul a zîmbit:

— N-ai întîrziat, dar tu ești azi de serviciu pe clasă și trebuia să vii mai devreme cu jumătate de oră, să deschizi ferestrele, să ștergi tabla, să schimbi florile.

Mi-am dat șapca pe spate mirat:

— Ce flori să schimb?

— Florile de pe catedră, au spus într-un singur glas cei trei băieți. Și toți mi-au întins buchetele de trandafiri pe care le țineau în mînă.

Băiatul care mă văzuse primul a zîmbit iar, de data asta cu reproș:

— Vezi, dacă nu eram noi... Tu uiți mereu să aduci flori.

— Să ne grăbim, a spus unul dintre ceilalți doi băieți, cel scund și îndesat și cu sprîncenele împreunate. Al treilea băiat, subțire și firav ca un fir de păpădie, s-a uitat la ceas și a completat clipind repede:

— Peste cinci minute sună de intrare.

Nu prea departe se vedea un gard înalt, care închidea complet strada. Ne-am apropiat de el, băiatul cel scund a dat la o parte două scînduri și-n clipa următoare ne-am pomenit în curtea unei școli. O curte mare cît un teren de fotbal. Aveam în servietă mingea. Nu era umflată, dar puteam s-o umflu cît ai bate din palme. Cei trei erau însă grăbiți și eu, vrînd-nevrînd, a trebuit să-i urmez. Lîngă cancelarie, băiatul care mă văzuse primul mi-a luat trandafirii, spunînd:

— Modestule, noi ne ducem în clasă, să schimbăm florile. Tu trebuie să aduci jurnalul.

Am intrat în cancelarie. Aici, spre surprinderea mea, totul îmi era cunoscut. Vreau să spun că totul era ca în școala noastră. Mirosul de ceară de parchet, combinat cu mirosul de havană pe care-l aducea și-n clasă profesorul de istorie, lumina care se strecura în fascicule strălucitoare prin marginea perdelelor, cutiile cu cretă puse la îndemîna oricui, chiar lîngă ușă, pendula uriașă, așezată în colțul cel mai întunecat, masa pe care se găseau jurnalele claselor.

Și tot ca în școala noastră, ușa care dădea spre cabinetul profesorilor era deschisă. Aruncîndu-mi privirea într-acolo, am recunoscut masa în formă de potcoavă, acoperită cu o stofă verde, așa cum sînt acoperite mesele de biliard, scaunele cu spătar înalt, îmbrăcate în piele, globul pămîntesc uitat de ani de zile pe un dulap, o copie după un tablou de Grigorescu, atîrnînd solitară pe unul din pereți.

Pe masa de lîngă pendulă nu se mai găsea decît un jurnal, al clasei a 6-a B. Clasa mea! L-am luat și m-am strecurat spre ușă grăbit, fără să-mi arunc privirea spre cabinetul profesorilor. De obicei, după ce luam jurnalul, mai întîrziam un minut-două, să trag cu urechea. Profesorul de geografie, înalt, mușchiulos, ars de soare, (noi îi ziceam Teașcă) avea de spus totdeauna cîte ceva despre jocul echipei de fotbal din orașul nostru, pe care o antrena.

Pînă să înceapă prima oră mai erau numai două minute, dar la cei dintr-a 6-a B nu se simțea. Vreau să spun că nu se auzea larma din alte clase, peste bănci nu zburau ghiulele de hîrtie sau bucăți de cretă, lîngă ușă nu se postase nimeni să pîndească apropierea profesorului. Cele trei buchete de trandafiri fuseseră puse într-o vază pe catedră. Am lăsat jurnalul lîngă vază și m-am îndreptat spre bancă. Banca mea din rîndul de lîngă fereastră. Aici mă aștepta însă o surpriză. Locul era ocupat. O fată cu niște codițe țepene ca două semne de exclamare și-a ridicat ochii, s-a uitat la mine, dar, ca și cînd nu m-ar fi văzut, și-a plecat fruntea peste caietele și cărțile înșirate pe pupitru ca la o expoziție. Am întrebat nesigur:

— Asta nu-i locul meu?

Fata cu codițe țepene ca două semne de exclamare a dat din umeri, supărată.

— Nu! Și te rog să nu mă bați mereu la cap. Nu sînt obligată să-ți explic în fiecare zi că ai fost pedepsit să stai în banca întîia. Trebuie să chiulești mai puțin și nu se va lega nimeni de tine.

În banca întîia un loc era, într-adevăr, liber. M-am apropiat și mi-am lăsat fără chef servieta. Povestea asta cu schimbarea locului îmi dăduse emoții. Aproape uitasem că sînt într-o școală străină, că de fapt alt băiat fusese pedepsit să stea în banca întîia și că numai întîmplarea făcea să semăn cu băiatul acela.

După ce mi-am lăsat servieta, am rămas în picioare, uitîndu-mă cu jind spre ferestrele deschise. Ce-aș mai fi tulit-o!

Intrase însă profesorul de istorie și nu mai puteam să fac nici o mișcare. Am rămas în clasă. Fata cu codițele ca două semne de exclamare a fost scoasă la lecție și a răspuns bine. A primit nota zece. Dar ea a răspuns mereu, aproape toată ora. A răspuns și pentru Cornelia, o fată care zicea că știa, dar a uitat anii, și pentru cei trei băieți cu care mă întîlnisem în fața gardului, a răspuns și pentru mine (fusesem îmboldit din spate să mă ridic, dar n-am scos o vorbă), ce mai, a răspuns pentru toată clasa.

La sfîrșitul orei, profesorul de istorie a închis catalogul, s-a plimbat puțin printre bănci, apoi a întrebat:

— Ce se întîmplă la voi? Flori văd că aduceți în fiecare zi, dar de învățat... Cum să-mi explic atîtea răspunsuri slabe? Vacanța abia s-a terminat. Să fie vorba doar de oboseală?

Toți stăteam cu capetele plecate. Fata a răspuns și de data aceasta:

— Oboseală? Nu cred. Mai degrabă poate fi vorba de puțină nepăsare. Puțin mai multă!

În clipa aceea mi-a devenit pe loc antipatică. Am luat patinele, servieta și m-am strecurat, nebăgat în seamă, spre ușă. În stradă m-am oprit să mai privesc odată clădirea școlii. Nu știu de ce, aveam senzația ciudată că, dacă n-ar fi fost fata cu codițe țepene ca două semne de exclamare, toată întîmplarea ar fi fost nostimă.

Electricitate

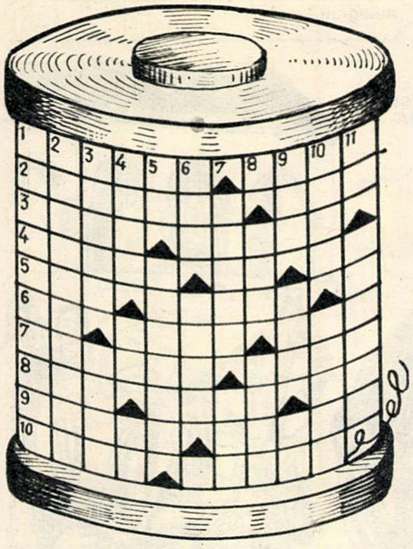

ORIZONTAL:

1) Fizician francez al cărui nume îl poartă unitatea de măsură a intensității curentului electric în sistemul MKSA; — Unitate de măsură a puterii în electrotehnică, ce poartă numele unui inventator englez; 2) Unitate de măsură pentru sarcina electrică în sistemul MKSA, după numele unui inventator francez; — ...electric, descărcare electrică în gazul dintre doi electrozi; 3) Formă de propagare electromagnetică etc; — Pilă electrică ce poartă numele creatorului ei, prima sursă de curent electric continuu; 4) Pictor american, inventatorul telegrafului electromagnetic ce-i poartă numele; — Curie! — Microfarad; 5) Capitala R.S.S. Autonome Bașkire; — Generator electric de curent continuu; 6) Nota diapazonului; — Unitate de măsură a forței în sistemul C.G.S.; — Element cu numărul atomic 79; 7) Minereu rău conducător de electricitate, folosit ca izolator; — Dispozitiv de evacuare a unui jet; 8) Sportul cu arma; — Personaj din «Apus de soare» de Delavrancea; — Gust particular; 9) Mare... mare! — Grozavi; 10) Radiație; — Tip vechi de condensator electric întîlnit la lecțiile din laborator.

VERTICAL:

1) Pila electrochimică; 2) Cu o singură fază; 3) Substanță foarte măruntă; — Orășel în Italia; 4) Armata greacă de eliberare din timpul războiului antifascist; — Unde! — La capetele antenei! 5) Literă grecească; — Electrotehnician american care s-a înscris în istoria tehnicii prin numeroase invenții: becul electric, contorul electric etc.; 6) Electricitate + metri + volți; — Localitate în U.R.S.S.; 7) Parte a mașinilor electrice prin care se realizează legătura electrică; — Personaj din «D-ale carnavalului» de Caragiale; 8) Diminutiv feminin; — Fizician englez căruia i se atribuie inventarea arcului electric; 9) Comună în Belgia; — «Graiul» motanului înfuriat; — Aurel Dobrescu; 10) Numele vechi al tramvaiului electric; — Centrală electrică; 11) Suspect! — Unitate de măsură a capacității electrice în sistemul MKSA, de la numele unui fizician englez (pl.).

MIHAI PĂTRAȘCU

CINE TERMINĂ PRIMUL?

Nicușor și Valentin au de tăiat cîte o fîșie lungă de carton în 20 de bucăți egale. Fîșiile sînt identice ca mărime. Nicușor taie cartonul lui în 100 de secunde, iar Valentin are nevoie de 5 secunde pentru fiecare tăietură. Cine va termina primul de tăiat?

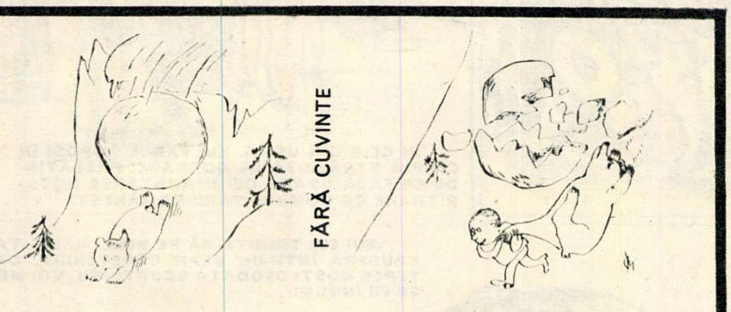

FĂRĂ CUVINTE

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

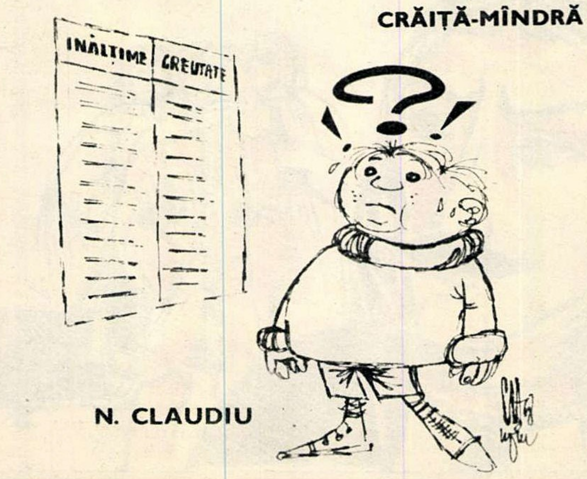

TOTAL AIUREA TABELUL ĂSTA! DUPĂ GREUTATE AR TREBUI SĂ FIU CU 2—3 METRI MAI ÎNALT!!

N. CLAUDIU

LA ȘCOALĂ

(Criptografie: 2, 5, 1, 7, 4)

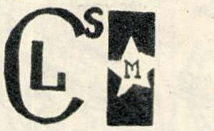

URARE

(Criptografie: 2,4, 5, 2, 4, 2)

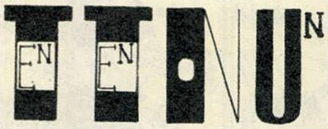

ISTEȚIME

16 cifre în 16 pătrățele

Desenați un pătrat alcătuit din 16 pătrățele mai mici, dispuse cîte 4 pe fiecare latură. În aceste 16 pătrățele egale încercați să înscrieți de cîte patru ori cifrele 1, 2, 3 și 4, astfel încît pe fiecare rînd orizontal, vertical sau pe cele două diagonale ale pătratului principal să nu se găsească două cifre identice.

Vă asigurăm că problema nu este de loc grea, deoarece are mai multe soluții. Vrem însă să vă adresăm întrebarea: care este numărul total al soluțiilor acestei probleme? Nu vă grăbiți cu răspunsul. Vrem să vă venim puțin în ajutor, spunîndu-vă că la calcularea numărului de soluții posibile trebuie să plecați de la stabilirea numărului de soluții după care cele patru cifre pot fi așezate în cele patru pătrățele din colțurile pătratului principal.

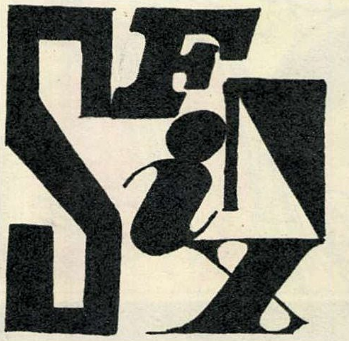

Astfel strigă, poposind la etajul «Cutezătorilor», moș Costică, poștașul care-și deșartă zilnic voluminoasa geantă de piele pe birourile noastre. Și așezîndu-se o clipă să-și tragă sufletul, asistă cu neascuns interes la deschiderea plicurilor care uneori au străbătut țara ca să poposească sub ochii noștri.

— Ia ascultă, moș Costică; Ileana Vlaicu din București, Școala generală nr. 5, ne povestește cum s-au împrietenit două dintre colegele ei și cum, pe măsură ce se apropiau mai mult, au început să se și ajute la învățătură.

— Frumos, zice moș Costică și trebuie să știți că-i foarte zgîrcit cu laudele.

— O întîmplare nostimă ne istorisește corespondentul nostru Carabineanu Adrian de la Liceul nr. 36 din Capitală. Se afla într-un autobuz cînd băgă de seamă cîteva școlărițe care transportau o jerbă de flori. Se pare că în ajun una dintre colegele lor, după ce întîrziase la ore, intrase în clasă purtînd o panglică de doliu. «L-am pierdut pe tata»... șopti ea. Nu numai că nimeni n-a mai mustrat-o pentru întîrziere, dar a doua zi colegele hotărîră să cumpere o jerbă. Cînd au ajuns însă acasă la fetița noastră, cine credeți că le-a deschis ușa? Însuși tatăl ei, al cărui deces imaginar servise de paravan unui banal chiul!

— Și cum a mai dat ochii cu colegele ei, a doua zi? întrebă moș Costică. După asemenea ispravă, a schimbat clasa, școala, a părăsit orașul?

— Ia te uită. O școlăriță ne întreabă cum ar face să ajungă artistă!

— Păi, să vedem: are talent fata?

— Nu știu, dragă poștașule, că Ana Capră din comuna Cogealac, jud. Constanța, nu ne spune o vorbă.

— Atunci cum să-i răspundem la întrebare?

— Poate, îndemnînd-o, pînă una-alta, să vizioneze spectacole bune la televizor și să-și încerce puterile pe scena căminului ori în formațiile școlii. Cine știe, poate că peste ani o să ne trezim într-o zi, mergînd cu moș Costică la cinema, că pe ecran apare fosta noastră corespondentă, Anișoara.

Vremea lui Țepeș Vodă

2

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU **Ilustrații: ANTON PERUSSI**

Stăruind a-l vedea pe Vlad Vodă, călugărul pribeag Paisie se înfățișează acestuia, cu gînduri ucigașe. Căpitanul Petrea oprește însă la vreme pumnalul îndreptat asupra domnitorului. Pe Țepeș îl frămîntă întrebarea: «A cui unealtă va fi fost călugărul acesta nelegiuit?»

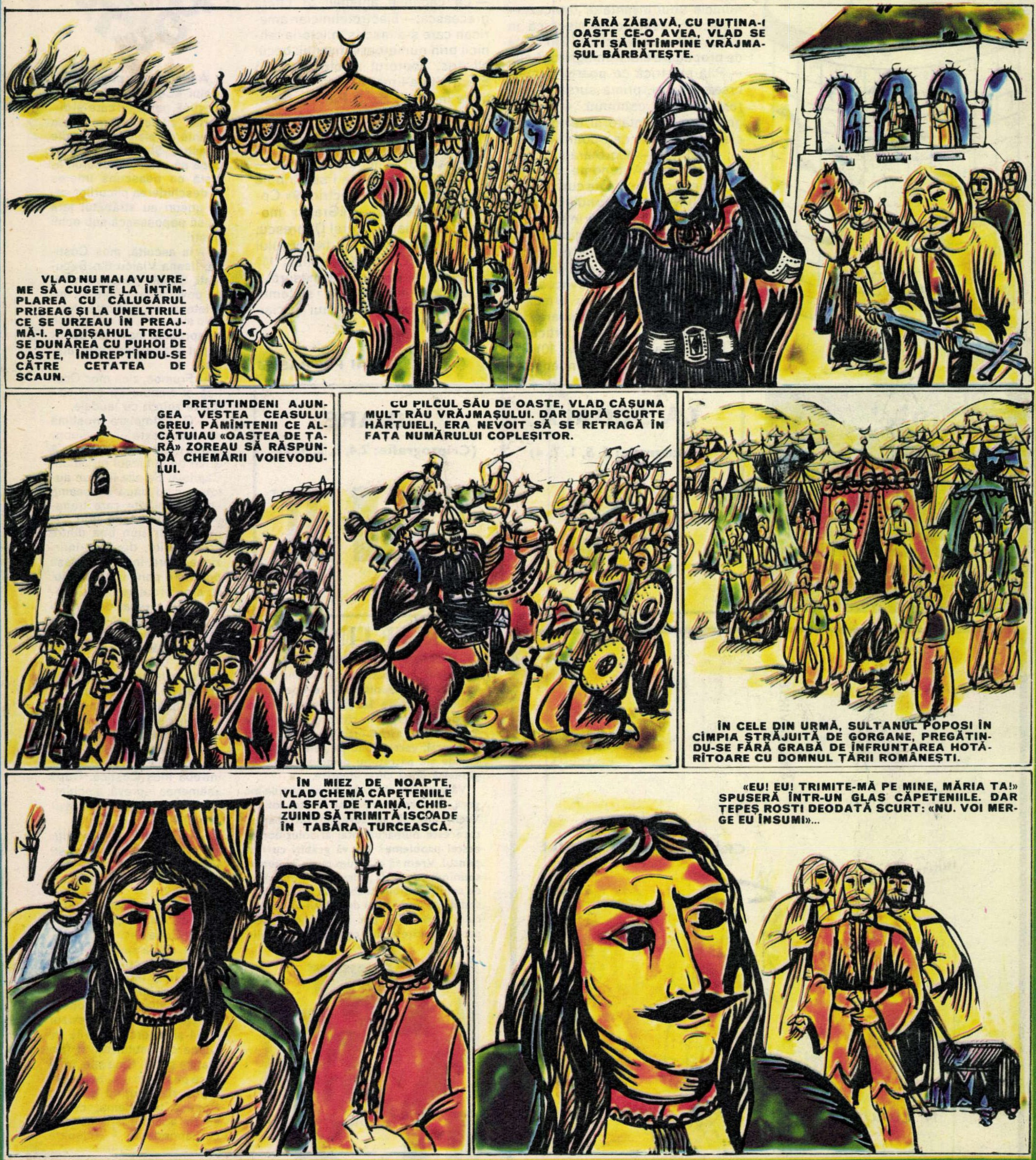

VLAD NU MAI AVU VREME SĂ CUGETE LA ÎNTÎMPLAREA CU CĂLUGĂRUL PRIBEAG ȘI LA UNELTIRILE CE SE URZEAU ÎN PREAJMĂ-I. PADIȘAHUL TRECUSE DUNĂREA CU PUHOI DE OASTE, ÎNDREPTÎNDU-SE CĂTRE CETATEA DE SCAUN.

FĂRĂ ZĂBAVĂ, CU PUȚINA-I OASTE CE-O AVEA, VLAD SE GĂTI SĂ ÎNTÎMPINE VRĂJMAȘUL BĂRBĂTEȘTE.

PRETUTINDENI AJUNGEA VESTEA CEASULUI GREU. PĂMÎNTENII CE ALCĂTUIAU «OASTEA DE ȚARĂ» ZOREAU SĂ RĂSPUNDĂ CHEMĂRII VOIEVODULUI.

CU PILCUL SĂU DE OASTE, VLAD CĂȘUNA MULT RĂU VRĂJMAȘULUI. DAR DUPĂ SCURTE HĂRȚUIELI, ERA NEVOIT SĂ SE RETRAGĂ ÎN FAȚA NUMĂRULUI COPLEȘITOR.

ÎN CELE DIN URMĂ, SULTANUL POPOSI ÎN CÎMPIA STRĂJUITĂ DE GORGANE, PREGĂTINDU-SE FĂRĂ GRABĂ DE ÎNFRUNTAREA HOTĂRÎTOARE CU DOMNUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI.

ÎN MIEZ DE NOAPTE, VLAD CHEMĂ CĂPETENIILE LA SFAT DE TAINĂ, CHIBZUIND SĂ TRIMITĂ ISCOADE ÎN TABĂRA TURCEASCĂ.

«EU! EU! TRIMITE-MĂ PE MINE, MĂRIA TA!» SPUSERĂ ÎNTR-UN GLAS CĂPETENIILE. DAR ȚEPEȘ ROSTI DEODATĂ SCURT: «NU. VOI MERGE EU ÎNSUMI»...

(Va urma)

Cutezătorii 5

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul Combinatul Poligrafic „CASA SCÎNTEII". Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.